

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 518

Ongewenscht bezoek in een Slaapvertrek.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

**Ongewenscht bezoek
in een slaapvertrek.**

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven roezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De verdwenen juweelen.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Berlijn. Onbarmhartig voorjaarsweer. Een spierwitte, schitterende halve maan zeilt aan een inktzwarte lucht, die met miljoenen sterren bezaaid is en waaraan melkachtige wolken door den zwiependen wind worden voortgejaagd.

Nu en dan klettert een hagelbui, wanneer de wolken aan het firmament zich vereenigd hebben en zich boven de doorgewaaide stad ontlasten.

Maar dan komt de wind weer terug en veegt de rillende wandelaars naar huis en de kurkdroge hagelkorels in een portiek.

Het was al laat, de winkels hadden hun lichten gedoofd en de luiken voor de ruiten. Hier en daar verdwenen reeds de lichten achter de gordijnen van de particuliere woningen, terwijl het verkeer zienderoogen minder werd.

De nacht breidde zijn sluiers over het aardrijk uit en alleen in de uitgaande en elegante wereld dacht men nog niet aan rusten.

In de stille, donkere Diergaardestraat wierp het licht, dat uit de villa van den bankier Von Hartstein straalde, zijn helder schijnsel.

Het eene rijtuig na het andere reed voor, be-

dienden in livrei snelden aan, openden het portier en geleidden de in lichte avondmantels gehulde dames en de heeren in rok of uniform, naar binnen.

Alles, wat in de hoofd- en residentiestad zich schoon en elegant mocht noemen, zoomede al wie beroemd en bekend was, kwam samen in het huis van dezen man, den fameus rijken directeur en eigenaar van de voornaamste effectenbank.

In de overdadig met bloemen en palmen versierde zaal ruischte de verleidelijke dansmuziek. Verborgten achter de prachtigste tropische planten, speelde een beroemde Zigeunerkapel, die men met groote onkosten uit Weenen had laten overkomen.

De zoete melodieën weerklonken ook in de aangrenzende vertrekken, die de verrukkelijkste plekje aanboden om gezellig te fluisteren of te flirten na de vermoedenissen van den dans.

De balletmeester, die in de groote zaal onder de reusachtige, met guirlandes van rozen versierde kristallen gaskroon stond, had juist het

teeken tot aanvang eener quadrille gegeven en men zag de slanke, elegante vrouwen en meisjes zich bewegen tusschen de schitterende uniformen der heeren.

Men hoorde het vroolijke lachen en de schertswoorden af en toe boven de tonen der muziek uit, toen plotseling, ongeveer in het midden der zaal, op opvallende wijze verwarring onder de dansers ontstond.

De heer, die zich bij deze vier paren onderscheidde door zijn bijzonder schoone, mannelijke gestalte, gaf den balletmeester een teeken, waarop deze door een beweging zijner hand het orkest het zwijgen oplegde.

Algemeene nieuwsgierigheid onstond, om de oorzaak van deze stoornis uit te vorschen, maar reeds na eenige seconden speelde de muziek weer, de dans werd voortgezet en slechts enkele personen kwamen te weten, dat de jonge en bekoorlijke gastvrouw, Adelheid von Hartstein, haar collier had verloren, dat was samengesteld uit de kostbaarste diamanten en robijnen en een fabelachtige waarde vertegenwoordigde.

Zoodra de quadrille was geëindigd, verscheen een groot aantal bedienden in hun grijze met zilver afgezette livrei. Met scherpe blikken doorzochten zij eenige malen de geheele zaal, zonder echter op den gladden parketvloer eenig spoor van het verloren collier te vinden.

Adelheid von Hartstein was, met haar slanke en toch goed gevulde gestalte, haar diepblauwe kinderoogen en het zachte, door krullend blond haar omlijste gezichtje, een prachtige vrouw en het moest ieder opvallen, hoe goed, juist door de groote tegenstelling, de heer bij haar paste, aan wiens arm zij zich op dit oogenblik voortbewoog om in een der zijvertrekken te komen, waar haar man, de bankier, zich met het spel vermaakte.

Deze heer was sedert kort op het tooneel van de elegante wereld te Berlijn verschenen en had stormenderhand aller harten veroverd. Op hem was het spreekwoord: *Veni, vidi, vici*, volkomen toepasselijk. Hij kwam, zag en overwon.

Wie hij eigenlijk was kon niemand zeggen. Wel wist iedereen, dat hij Lord Brigham heette en dat hij, niettegenstaande zijn uiterlijk daar niet op wees, een Engelschman was, maar welke positie hij in de wereld bekleedde, welk ambt hij vervulde, dat alles wist men niet.

Hij was ongetwijfeld zeer rijk, te oordeelen naar zijn avondkleeding, die hem onbertspelijk, als aan het lijf gegoten zat en de weinige, maar kostbare versierselen, die hij droeg.

Hij was zeer donker van uiterlijk en van middelbaren leeftijd, hetgeen te zien was aan de enkele grijzige haren, die zich aan zijn slapen

vertoonden. Zijn gelaat was fijn besneden en zijn lippen, onder den licht gebogen neus, waren van zeer fraaien vorm.

Maar wat het allereerste aan hem opviel, dat waren zijne oogen, lichtgrijze, heldere oogen, die soms met een gouden metaalglans konden schitteren.

Zijn vierkante kin teekende wilskracht en het lenige gespierde lichaam duidde op buitengewone kracht en behendigheid.

Heden was hij echter voor den eersten keer de gast van den bankier von Hartstein.

— Ik hoop, dat dit voorval u niet heeft ontstemd, mevrouw, sprak hij met welluidende stem, het is veilig aan te nemen, dat het collier teruggevonden zal worden.

De jonge vrouw scheen deze meening niet volkomen te deelen.

Terwijl zij haar cavalier, die een hoofd grooter was dan zijzelf, met haar wonderlijke blauwe oogen aankeek, antwoordde zij:

— Ik weet niet, Mylord, ik heb een onbestemd gevoel, alsof er iets... ja, ik weet niet, hoe ik mij zal uitdrukken...

— Gij gelooft toch niet, mevrouw de barones, dat... nu ja, dat het collier in minder gewenschte handen is gekomen?

Zij haalde de schouders op zonder haar cavalier aan te zien en terwijl haar stem schuchter, bijna kinderlijk bedeesd klonk, sprak zij op zachten toon:

— Wij zijn hier immers te midden van vrienden... Ik bedoel, onder onze gasten. Het zou dus slecht van mij zijn, als ik ook maar in de verste verte iemand durfde verderken.

Zij aarzelde een oogenblik en vervolgde toen:

— Het is zoo merkwaardig! Ik had nog in hetzelfde oogenblik het gevoel, het collier om den hals te hebben. Men went daar zoo aan en als men die kostbaarheden den geheelen avond draagt, dan mist men ze, als ze opeens verdwenen zijn. En zoo bemerkte ik, dat het opeens zoo licht om mijn hals werd...

Zij keek naar haar laag uitgesneden zalmkleurige zijden japon en de bewonderende blikken van den heer volgden de hare in de kanten garnering, die den schoonsten boezem en den bekoorlijksten vrouwenhals omgaf.

Bankier Von Hartstein moest reeds op de hoogte van het voorgevallene zijn, want hij kwam zijn vrouw reeds tegemoet en geleidde haar en Lord Brigham in een verder gelegen tot dus verre niet verlicht kabinet, waar hij het elektrische licht opdraaide.

Hij liet zich nauwkeurig vertellen wat er gebeurd was en was, evenals zijn vrouw, ongerust

over het feit, dat het diamanten halssieraad, dat toch midden in de zaal verloren was geraakt, niet teruggevonden was.

Maar toch troostte hij zijn echtgenoot en wees erop, hoe gemakkelijk een der dames met haar sleep het kostbare kleinood weggeschoven kon hebben.

— Ik verzoek u, Mylord, sprak hij op dringenden toon tot den Engelschman, laat uw vroolijkheid niet verstoren door dit voorval en spreek er, als gij mij een genoegen wilt doen, tegen niemand over. Ik zou niet willen, dat het pijnlijke geval aanleiding zou geven tot verkeerde gevolgtrekkingen.

Verdwijnen kan er niets in mijn huis. Daarvoor staan mijn beproefde bedienden en de vriendschap mijner gasten mij borg.

Lord Brigham boog.

Een kleine pauze ontstond tusschen deze drie personen, die zich ieder met hun eigen gedachten bezig hielden, maar daarop sprak de blonde vrouw:

— Het is toch merkwaardig, Maximiliaan en je weet, dat wij in den laatsten tijd dikwijls van personeel hebben moeten verwisselen.

De bankier schudde het hoofd.

— Neem mij niet kwalijk, lieve kind, maar dat zie je niet goed in. Een burgerman zou niets kunnen beginnen met een voorwerp van zóó groote waarde. Niemand koopt die steenen van hem en daarenboven, doe mij het genoegen, de geheele zaak voorloopig te vergeten.

Geloof mij, ik heb al moeilijker vraagstukken opgelost. En als het collier werkelijk verloren mocht zijn, sprak hij glimlachend, dan zullen wij ook daar overheen komen.

En nu wil ik je niet langer in het onderhoud met je cavalier storen, die je zeer zeker wel weer in een goede luim zal weten te brengen.

Bij die woorden wendde de bankier, in wiens gelaat achter schitterende brilleglazen een paar doordringende oogen fonkelden, zich met een beleefd lachje tot den Engelschman, welke mevrouw Von Hartstein zijn arm bood en haar weer in de danszaal teruggeleide.

De bankier, wiens kruin bijna geheel kaal was, wachtte een oogenblik, daarop volgde hij het paar, schoof zijn breedgeschouderd, kort lichaam tusschen de heeren door, die voor den ingang van de balzaal stonden en verdween achter een zijdeur.

Eenige minuten later bevond hij zich in zijn particulier kantoor aan de telefoon.

Nadat men hem met het gewenschte nummer had verbonden, sprak de bankdirecteur:

— Spreek ik met het detectivebureau Rasmussen?

— Ja, hier Rasmussen, wie daar?

— Von Hartstein. Zijt gij daar zelf, mijnheer Rasmussen?

— Toevallig well klonk het. Ik verwacht een telegram, dat ik zelf in ontvangst moet nemen, dus....

— Dat treft uitstekend. Ik heb een van uw lieden noodig, een vertrouwd persoon. Een voorval, dat ik niet per telefoon wensch mee te deelen en dat juist in mijn villa tijdens een bal heeft plaats gevonden, dwingt mij, uwe hulp in te roepen, mijnheer Rasmussen!

— Ja, wien zal ik u zenden....? Mijn luitjes zijn om dezen tijd moeilijk en eerst over eenige uren te krijgen. Maar ik kan u toch onmiddellijk iemand zenden.

— Een ervaren detective? vroeg de bankier.

— Hij is nog zeer jong, klonk het van de andere zijde, maar ik geloof, dat de jonge man een groote toekomst voor zich heeft. Zooveel tegenwoordigheid van geest, zooveel combinatievermogen en persoonlijk moed heb ik nog nooit leeren kennen bij iemand die pas in het vak is.

— Goed, zend hem mij. Wanneer kan hij hier zijn?

— Onze auto's staan gereed. In zes minuten kan Henry Stern bij u zijn.

— Mooi. Ik verwacht hem in mijn particulier kantoor. Ik zal order geven, hem dadelijk toe te laten.

Nadat de bankier den portier per huistelefoon zijn bevelen had gegeven, liep hij met op den rug gevouwen handen zijn kantoor op en neer.

Achter het massieve voorhoofd werkten de gedachten van dezen beurskoning om een oplossing van het geheimzinnige verdwijnen van zulk een kostbaar voorwerp te vinden.

Aan de mogelijkheid, die hij tegenover zijn vrouw had geuit, dat het kleinood aan den sleep van een der dames was blijven hangen, geloofde hijzelf niet.

Deze lange ketting, wiens zeldzaam schoone diamanten in het licht der balzaal als elektrische vonken schitterden, — dit stuk van zóó enorme waarde, moest iedereen dadelijk opvallen.

De bankier kende de menschen. Hij wist, dat zelfs de rijke in verzoeking zou kunnen komen waar het een dergelijk voorwerp betrof en dat vooral de dames, verblind door de pracht van de diamanten en robijnen, tot een daad zouden

kunnen komen, die haar reeds in het volgende oogenblik het grootste leed kon verschaffen. Hij was er van overtuigd, dat het collier van den mooien hals zijner vrouw was gegleden, eerst in de plooiën eener japon en daarop in den zak van een der schoonen, die nog op het bal aanwezig was.

Hij hoopte met behulp van den detective een middel te vinden om weer in het bezit van de kostbaarheid te komen, welke hij, ondanks zijn grooten rijkdom, ongaarne zou missen.

De bankier keek op de klok: 5 minuten waren voorbij, maar de zesde was nog niet geheel verstreken, toen er zacht op zijn deur werd geklopt en een slank gebouwde, jonge man binnentrad in onberispelijk gezelschapscostuum, een monocle in het linkeroog en den cylinder met een beleefde buiging afnemend.

Glimlachend sprak de bezoeker:

— Mijn naam is Stern, mijnheer, Henry Stern.

— Gij zijt...?

— De afgevaardigde van het detectivebureau Rasmussen, voltooidde de jonge man den zin.

Verbaasd vroeg de bankier:

— Is dit uw gewone toilet of hoe hebt gij u anders zoo snel kunnen verkleeden?

De detective antwoordde:

— Een detective moet alles kunnen, mijnheer Von Hartstein; mijn chef zei mij dat ik in zes minuten bij u moest zijn en daar de auto in 3½ minuut uw woning kon bereiken, bleef mij, als ik 1½ minuten rekende voor de trappen, enz., nog 1 minuut om mij te verkleeden.

De bankier sprak met een zekere dosis eerbied voor zooveel nauwgezetheid tot den nog zoo jongen man:

— Ik zal u nu vertellen, waarvoor ik uwe hulp noodig heb.

De detective maakte een buiging.

— Er is een voorwerp van groote waarde in uw huis zoek geraakt, niet waar?

Verrast opziend, vroeg de bankier:

— Heeft uw chef u dat verteld?

De jonge, elegante man schudde het hoofd.

— Dat zou de heer Rasmussen onmogelijk kunnen gedaan hebben, omdat hij zelf niet wist, waarom gij mij had ontboden. Maar het was niet moeilijk, dit te raden.

De wantrouwende blikken uwer bedienden onderling toonden mij duidelijk, dat er hier sprake was van een diefstal, in elk geval, dat er een voorwerp van waarde vermist moest zijn. Van waarde, omdat gij zeker de hulp van ons bureau anders niet in den nacht ingeroepen zoudt hebben, mijnheer.

De bankier knikte toestemmend.

— Gij hebt volkomen gelijk, sprak hij, er is hier sprake van een collier van diamanten en robijnen, dat mijn echtgenoot verloren heeft. Ik vermoed tenminste, dat zij het verloren heeft en dat de vinder of vindster tot dusverre nog geen reden meent te hebben gevonden om het terug te geven.

Met een knikje sprak de detective:

— En nu moet ik ervoor zorgen dat die persoon zich zijn plicht herinnert en het collier terug geeft?

— Hij kan het ook weer verliezen, meende de bankier, en dan zou u de eerlijke vinder zijn.

De detective knikte ernstig.

Daarop sprak hij:

— Ik kan voorloopig nog niet gelooven in den moed van een der dames uit het gezelschap, om zich zulk een kostbaar voorwerp wederrechtelijk te durven toeëigenen.... Zijt gij volkomen zeker van al uw gasten?

— Voor zoover dat mogelijk is, zeer zeker, antwoordde de bankier.

— Gij weet wel, mijnheer Stern, dat men zelfs voor zijn naaste bloedverwanten niet kan instaan, laat staan, waar er sprake is van een groot aantal voor het meerendeel oppervlakkige kennissen. De lieden, die in mijn huis verkeerden, behooren doorgaans tot de bekende, beroemde familiën der residentie. Daarom treft mij dit voorval des te meer.... Overigens, — de stem van den bankier klonk nu veel koeler, mag ik u nu naar het gezelschap brengen?

De detective schudde het hoofd.

— Het zou mij aangenaam zijn, als gij het eerste wildet gaan en als ge u niet meer om mij wildet bekommeren.

Eerst later, als ik mij weer tot u wend, verzoek ik u, mij aan dezen en genen voor te stellen.

De bankier knikte.

— Zooals gij wenscht! Tot weerziens dus!

— Een oogenblik nog, als 't u belieft, verzocht de detective. Het zou mij aangenaam zijn, als gij mij een visitekaartje van uzelf wildet geven, waarop gij mij volmacht verstrekt, opdat uwe ondergeschikten zich richten naar mijn bevelen.

— Is dat absoluut noodig?

— Zeker. In zulk een moeilijk geval kan ik niet weten, tot welke maatregelen ik zal moeten overgaan. Vóór alles zal ik waarschijnlijk een livrei, zooals uw bedienden die dragen, noodig hebben.

De bankier had een van zijn groote visite-

kaarten uit de portefeuille genomen, schreef hierop het noodige met een gouden vulpen en sprak, terwijl hij den detective het kaartje ter hand stelde:

— Wat dat laatste betreft, hebt gij u slechts te wenden tot mijn hofmeester Martin, hij zal u in elk opzicht van dienst zijn.

De detective boog en de bankier ging heen.

Hoofdstuk II.

De raadselachtige Gast.

Nadat de heer Von Hartstein zich bij zijn speelpartners had verontschuldigd over zijn plotseling vertrek, begaf hij zich naar de feestzaal, waar hij na eenig zoeken zijn echtgenoot trof.

Mevrouw Adelheid had reeds naar haar man uitgezien om hem deelgenoot te maken van iets, dat zij opgemerkt had.

Schijnbaar vroolijk babbelend liep zij aan zijn zijde, toen zij, naar een nis aan haar rechterzijde kijkend, sprak:

— Zie je dien heer daar, Maximiliaan? Hij is mij onbekend.

De bankier keek onopgemerkt in de aangeduide richting en beweerde ook, dien heer niet te kennen.

— Het is mogelijk, fluisterde hij, dat een van onze gasten hem heeft geïntroduceerd. Dat zou niet volgens de gewoonte zijn, maar als er sprake is van een bal...

Mevrouw Adelheid schudde het hoofd.

— Misschien ben ik op 't oogenblik een beetje wantrouwend, sprak zij, maar je moest toch eens informeeren, Maximiliaan.

— Dat zal ik doen, antwoordde haar echtgenoot. Laat ik je intusschen naar mevrouw Von Blendheim geleiden, die je zoeven wenkte. Daarna deel ik je mede, wat ik te weten kom.

Een oogenblik later zat de jonge vrouw van den bankier naast haar oude vriendin, die zij fluisterend deelgenoot maakte van het gebeurde, terwijl mijnheer Von Hartstein tusschen de rijen der gasten doorliep en scherp uitkeek naar den detective.

Een der bedienden naderde hem met een zilveren blad vol gevulde glazen en sprak, den bankier aankijkend:

— Een glas Champagne, mijnheer?

De bankier keek op.

Een glimlach vloog over zijn gelaat en terwijl hij een glas van het blad nam, fluisterde hij den bediende toe:

— Dat is snel gegaan, mijnheer Stern, ik zoek u juist.

De detective, die zijn gezelschapstoilet had verwisseld met de grijze livrei, antwoordde, alsof het een bevel van zijn meester gold:

— Gij wilt mij opmerkzaam maken op den heer ginds in die nis, nietwaar mijnheer? Ik zag u zoeven met uwe vrouw daarlangs gaan.

De bankier antwoordde niet, maar het viel hem moeilijk, zijn verwondering te verbergen over de bijna pijnlijke oplettendheid, die Henry Stern aan den dag legde, waar het de gewichtige zaak gold.

— Ik wilde nu gaarne mijn gang gaan, vervolgde de detective, ik vermoed namelijk, dat die heer, die ook mij reeds is opgevallen, hier niet lang meer zal blijven.

— Verdenkt gij hem? vroeg de bankdirecteur.

De detective, die nog steeds in dezelfde onderdanige houding het zilveren blad met de champagneglazen vasthield, sprak, terwijl hij zijn lippen nauwelijks bewoog:

— Dat zou te veel gezegd zijn, maar in elk geval past die man niet tusschen uw andere gasten, mijnheer.

Intusschen ging de detective zijn champagne aan de andere gasten aanbieden en de gastheer zag, dat hij op deze wijze snel de deur naderde.

Nieuwsgierig of de geheimzinnige vreemdeling nog tegen de marmeren zuil in de nis geleund stond, richtte de bankier zijn schreden nogmaals daarheen, maar hij vond de plaats leeg. Dadelijk daarna kwamen een paar van zijn beste vrienden hem in een beursgesprek wikkelen, zoodat hij voorloopig niet meer aan het gestolen kleinood dacht.

Toen hij zich weer naar de speelzaal begaf om zijn hombra-partijtje voort te zetten, ontmoette hij nogmaals zijn echtgenoot aan den arm van den schoonen, trotschen Engelschman, dien zij voor den geheelen avond tot haar cavalier scheen te hebben gekozen.

Een diepe blos kleurde haar wangen, toen zij haar echtgenoot zag. Deze echter knikte haar en haar cavalier met een goedigen glimlach toe.

De Lord beantwoordde dezen groet met een bulging van het hoofd en sprak :

— Uw man houdt blijkbaar heel veel van u, mevrouw de barones; zelfs het groote verlies, dat gij hem, zij het dan ook onwillens, hebt berokkend, bederft zijn goed humeur niet.

— Ja, mijn man is heel goed, antwoordde zij, ik herinner mij niet, hem ook slechts één enkelen keer ontstemd te hebben gezien.

— Gij geeft er hem zeker ook geen aanleiding toe.

Een onderzoekende blik uit de donkere oogen van den man vloog langs de bloeiende vrouwen-gestalte....

Adelheid von Hartstein was ten prooi aan de meest uiteenloopende gewaarwordingen, toen zij nu, zonder te weten, waarheen haar geleider haar bracht, bijna willoos aan zijn arm voortschreed.

Een jaar geleden, nauwelijks 18 jaar oud, was zij haar driemaal zoo ouden echtgenoot naar het altaar gevolgd.

Ook zij was van een oud-adellijk, maar verarmd geslacht en had daarom in haar eigen onderhoud moeten voorzien. Reeds maandenlang werkte zij op een der groote kantoren van den heer Von Hartstein, toen op een goeden dag de bankier zijn oog op haar liet vallen.

Hij scheen informaties omtrent haar te hebben ingewonnen, want na eenigen tijd liet hij haar bij zich roepen en sprak met een stem, die alle vastheid verloren had :

— Ik heb u iets te zeggen, juffrouw Von Sebald.

Hij aarzelde een oogenblik en vervolgde toen :

— Het hangt van u zelf af, of ge mijn verzoek wilt inwilligen.

Het jonge meisje had, ondanks zichzelf, gebloosd, en had, nadat zij haar chef even had aangezien, haar mooie oogen neergeslagen en met een zekeren angst op zijn verdere woorden gewacht.

— Dat, wat ik zou willen vragen, betreft alleen mijzelf, had de bankier gezegd.

Daarop had hij weer gezwegen.

Adelheid von Sebald had diep blozend haar hoofdje nog meer gebogen, totdat plotseling haar

chef zich tot haar neerboog, haar hoofd in zijn groote handen nam en sprak :

— Ik bemin u, Adelheid en ik wilde graag, dat ge mijn vrouw werd.

Zes weken later waren zij met elkaar getrouwd.

Alles was als in een droom gegaan. Het jonge meisje, dat nooit iemand had ontmoet, die diepen indruk op haar hart kon maken, was er zich nauwelijks van bewust, hoe groot het verschil in jaren en levensopvattingen was tusschen haar en haar man.

Toen zij eenmaal getrouwd was, werd haar dit wel duidelijk, maar de eindelooze goedheid van haar echtgenoot ruimde alles uit den weg wat anders misschien een onoverkomelijke hinderpaal ware geworden.

Nimmer was tot dusverre bij het zien van andere mannen de gedachte bij haar opgekomen, dat een ander misschien beter bij haar gepast zou hebben dan haar echtgenoot.

Nu echter was Adelheid von Hartstein onrustig geworden. Een gewaarwording, die haar verwarde en verrukte tegelijkertijd, maakte zich van haar meester, als zij in de zwarte oogen van den Engelschman keek, welke haar, meer nog dan zijn woorden, zeiden, hoe 'n diepen indruk ook zij op hem had gemaakt.

Om zichzelf af te leiden, bracht zij, terwijl zij in een der kleinere zalen op een rustbank hadden plaats genomen, het gesprek weer op het verloren collier.

— Mijn echtgenoot heeft reeds werk gemaakt van het geval, sprak zij, en ik zelf meen ook iets te hebben opgemerkt, wat betrekking heeft op het geval.

Zij gaf haar cavalier nu een beschrijving van den vreemdeling die haar was opgevallen en die nu verdwenen scheen te zijn.

— Maar hoe zou die man in uw nabijheid zijn gekomen? vroeg Lord Brigham, over wiens aristocratisch gelaat een glimlach gleed.

— Dat begrijp ik ook niet, antwoordde Adelheid, nadenkend voor zich kijkend, maar ik heb een zeker voorgevoel, dat van dien man een nadere verklaring te verkrijgen zou zijn.

— Het zal moeilijk vast te stellen zijn, of die man werkelijk iets met den diefstal te maken heeft.

— Ik geloof, dat mijn man de noodige stappen reeds heeft gedaán. Hij staat reeds jarenlang met een detective bureau in verbinding en daar zijn kranige, handige lieden aan verbonden.

De Engelschman knikte.

— Dat is ook de eenige manier, tenminste als men een goed bureau aan de hand heeft.

— O, sprak de jonge vrouw, het detective-bureau Rasmussen heeft den naam, het beste en meest betrouwbare van geheel Berlijn te zijn.

Weer gleed een lachje langs de trekken van den Lord, die nu het gesprek op andere onderwerpen bracht.

— — — — —
— — — — —
Intusschen was Henry Stern den man, die zulk een opvallende verschijning in de oogen van mevrouw Adelheid was geweest, gevolgd. De vreemdeling had het gastvrije huis van den bankier reeds verlaten.

De raadselachtige man liep tamelijk snel de straten door, totdat hij een huurauto tegenkwam waarin hij plaats nam.

Henry Stern bevond zich nog aan de andere zijde der straat, maar de auto zette zich nauwelijks in beweging of de detective zat er reeds achter op, om op deze wijze den rit mee te maken.

Het was goed, dat zich slechts weinig menschen meer op straat bevonden, want het was een niet alledaagsch gezicht, een volwassen man als een echte straatjongen aan een auto te zien hangen.

In de buurt van het station Gesundbrunnen vertraagde het rijtuig zijn vaart en dadelijk sprong Henry Stern van den wagen af om, terwijl hij in de schaduw der huzenrij voortliep, het voertuig in het oog te houden.

Voor een der huizen hield de auto stil, de detective zag, dat de vreemdeling uitstapte, den koetsier betaalde, de huisdeur opensloot en naar binnen ging.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, onderzocht Stern nu de zij-ingangen der huizen en reeds in het tweede vond hij een open huisdeur.

Hij snelde de gang door naar een binnenplaats, waar hij als een kat over de houten schutting klom en toen hij 200 schreden verder was, herhaalde hij dit nogmaals.

Hij bevond zich nu in het huis, dat hem interesseerde, maar hij had geen flauw vermoeden waar de vreemdeling zich nu zou bevinden.

Plotseling viel zijn blik op een vrij hoog gelegen raam, dat nu verlicht was. Hier wilde hij even binnenkijken!

Snel besloten, zooals dat zijn gewoonte was, wist hij zich met behulp van een tapijtklopper, dien hij op de binnenplaats vond, omhoog te werken totdat hij de vensterbank van het verlichte raam kon vastgrijpen.

Als een eekhoorentje was hij naar boven geklauterd en nu keek hij in de kamer, waarin zich een man bevond, die een blouse droeg en

die er uitzag als een werkman. Hij was in gezelschap van twee jonge meisjes, blijkbaar behoorend tot de armzalige Berlijnsche nachtvinders. De vierde persoon in de kamer was de vreemdeling, dien hij achtervolgde.

Zij stonden samen bij een tafel en bekeken blijkbaar iets, dat de vreemdeling hun liet zien. Daar zij echter, zooals zij daar naast elkaar stonden, den detective hun ruggen toewendden was deze niet in staat, te onderscheiden, wat zoo de algemeene oplettendheid trok.

In zijn pogingen om beter naar binnen te kunnen kijken, deed de detective een misstap, waardoor hij bijna naar beneden was gerold. Hij wist echter zijn evenwicht te bewaren, maar moest snel zijn hoofd en bovenlijf terugtrekken om niet gezien te worden.

Daarbinnen had men het geluid gehoord, allen hadden zich omgedraaid en keken naar het venster.

Het kwam den detective nu veiliger voor om zijn observatiepost te verlaten. Hij liet zich weer naar beneden glijden en had juist de houten schutting, waarover hij zooveen was geklommen bereikt, toen de deur, die van het huis naar de binnenplaats leidde geopend werd.

De detective zag, dat de vier personen, die hij in de kamer had gezien, hem vervolgden. Hij hoorde een stem, die een hond aanzette en;

— Tyras, pak hem! riep,

In hetzelfde oogenblik vloog een groote hond als een razende over de plaats en pakte Henry Stern, die juist over de schutting wilde klimmen, bij zijn jas.

De jonge detective had zijn langen gummiknuppel te voorschijn gehaald en gaf den hond daarmee een flinken slag op zijn snuit, zoodat het dier luid jankte.

Nu snelden ook de twee mannen toe en met een geweldigen sprong zwaaide Stern zich over de schutting, terwijl een flink stuk van zijn jas in den bek van den hond achterbleef.

De beide kerels waagden het blijkbaar niet, ook de schutting over te klimmen. Zij riepen hem echter na:

— Je zult ons toch niet ontsnappen, vervloekte speurhond!

Het was reeds bijna 5 uur in den morgen, Henry Stern wachtte nog eenige minuten, maar toen alles rustig bleef, begaf hij zich naar buiten in de pikdonkere straat. Nadat hij het huisnummer en den straatnaam had genoteerd, snelde hij terug, totdat hij in een meer beschaafde wijk een huurrijtuig vond, waarmee hij zich, zeer tevreden over zijn werk, naar zijn bureau liet brengen.

Hoofdstuk III.

In de slaapkamer der barones.

— Ik voel geen lust, om de politie in mijn zaken te mengen, zei de bankier den volgenden morgen aan het ontbijt tot zijn echtgenoot, toen er natuurlijk weer druk gesproken werd over het verdwijnen van het collier.

Waartoe zou het ook dienen! Diefstallen, die op zulk een geslepen manier gepleegd worden, ontdekt de politie bijna nooit. Ik twijfel volstrekt niet aan den ijver en het doorzicht van onze beambten, maar ik vrees, dat zij in dezen weinig zullen presteeren. Daarom heb ik mij dadelijk tot Rasmussen gewend.

De jonge vrouw hoorde dat, wat haar man vertelde, als in een droom. Een zeker iets, waarvan zij zichzelf geen rekenschap kon geven, omsluisde al haar gewaarwordingen en gedachten. Het leven scheen haar dubbel aangenaam!

Zij betrapte er zich op, dat haar gedachten elders waren, in de nabijheid van een rijzigen, slanken man met zwart haar en schitterende grijze oogen, die weer, evenals gisteren in de oranjerie, diep en smachtend in de hare keken.

Hoeveel moeite zij zich ook gaf, om deze gedachten te verbannen, om zich weer vol aandacht aan haar man te wijden, het hielp haar niet.

Er was iets nieuws in haar leven gekomen en hoewel zij het zichzelf niet wilde bekennen, zij smachtte naar het oogenblik, waarop zij hem weer zou zien en spreken.

Later op den dag, toen haar man naar de beurs was gegaan, zat zij langen tijd in haar kostbaar ingericht boudoir. Zij vroeg zichzelf herhaaldelijk af, of hij, met wien haar gedachten zich onophoudelijk bezighielden, ook haar nog niet vergeten zou hebben.

Wanneer zij dan weer aan haar echtgenoot dacht, gevoelde zij iets, wat op wroeging geleek.

Toen de heer Von Hartstein des avonds weer uitging om tegenwoordig te zijn op een belangrijke vergadering, deelde hij haar vóór zijn ver-

trek mede, dat het waarschijnlijk laat zou worden, eer hij terug kon zijn.

Adelheid begaf zich tijdig ter ruste, maar het duurde een geruimen tijd, voordat zij den slaap kon vatten.

Eindelijk echter sliep zij in terwijl een zalig lachje om haar rooden mond speelde...

Zij droomde.

Het was haar, alsof een kamerdeur werd geopend en zachte, behoedzame schreden haar weelderig bed naderden.

Daar stond hij in het zachte, getemperde licht der gaskroon, hij, aan wien zij den geheelen dag had moeten denken... of was hij het niet?... En nu sprak hij zelfs tot haar.... Zij verstond hem niet... nu noemde hij haar naam, dien hij telkens met zachte, welluidende stem herhaalde... en nu knielde hij naast haar bed neer, strekte zijn handen naar haar uit en....

Met een kreet van angst richtte Adelheid von Hartstein zich op en met wijd geopende oogen staarde zij naar het donkere gelaat van den man, die aan het voeteneind van haar bed neerknielde.

Met bevende stem vroeg zij:

— Wat wilt gij?... Wie zijt gij?... Ik roep om hulp!

De nachtelijke bezoeker hief zijn hoofd op, dat bedekt was door een zwart fluweelen masker, waardoor alleen de oogen zichtbaar waren en met een stem, die de jonge vrouw meende te kennen, maar die haar tegelijkertijd vreemd in de ooren klonk, sprak hij:

— Wees niet bang! Ik zal u geen kwaad doen. Ik ben hier gekomen, omdat ik u moet zien.... Bij dag, als iedereen u kan zien, is het mij onmogelijk om u te zeggen, wat mij op het hart ligt....

Met smeekend opgeheven handen vroeg zij weer, bijna fluisterend:

— Ik weet niet, wie gij zijt, wat wilt gij van mij en waarom verbergt gij uw gelaat? Zijt gij....

Maar zij durfde niet vragen of hij het was,

die op het bal haar hart stormenderhand had veroverd.

Een zacht, welluidend lachje klonk van zijn lippen.

— Of ik het ben, naar wien uw hart verlangt, dat weet ik niet. Maar ik — ik kon geen weerstand bieden aan de onzichtbare macht, die mij tot u voerde in dit stille uur... Maar ik kom nog voor iets anders: Gij hebt op het feest uw collier verloren, zoudt gij het graag terug willen hebben?

Verrast en sprakeloos staarde de jonge vrouw naar den nachtelijken bezoeker; zij schudde haar hoofd met het krullende goudblonde haar en met doodsbleek gelaat hijgde zij:

— Maar wie zijt gij toch? en wat weet gij van mijn collier? Zijt gij misschien de man, die in de nis tegen de marmere zuil leunde?

Hij schudde het hoofd.

— Vraag mij niet wie ik ben, want ik moet u het antwoord eeuwig schuldig blijven. Beschouw mij als een ongelukkige, die uw medelijden verdient!

Hij nam haar hand in de zijne, tilde het fluweelen masker op en drukte zijn lippen op haar gloeiende vingers.

— Ik begrijp het niet, sprak zij zacht, maar terwijl zij dit zeide, was het, alsof een inwendige stem haar toefluisterde:

— Hij is het! Hij is het dien gij liefhebt, aan wien je hart en je zinnen toebehooren.

Maar — dan begon zij weer te twijfelen.

Hoe zou de Engelsche aristocraat er een oogeblik aan kunnen denken om des nachts een vreemde woning binnen te dringen, in de slaapkamer te komen van de vrouw van een ander? En wat had Lord Brigham te maken met het gestolen halssieraad? Maar misschien gaf hij dit slechts op als voorwendseel voor zijn ongemotiveerde komst.....?

Zij voelde echter, dat zij in elk geval zich in schijn moest verzetten tegen dit bezoek en met kloppend hart sprak zij:

— Wilt gij mij nu uw naam noemen? Ik

moet om hulp roepen als gij nog langer hier blijft! Als man van eer moogt gij geen misbruik maken van de hulpeloosheid eener vrouw.... En daar in die andere kamer slaapt mijn echtgenoot.

Zij wist niet, of de bankier reeds te huis was, maar hoe dan ook, het zou haar onmogelijk geweest zijn, om hulp te roepen. Zij vreesde dezen man niet, die haar slaapkamer was binnengedrongen en als een smeekende aan haar voeten lag.

Aarzelend vroeg zij:

— Ken ik u?

Hij antwoordde niets, maar het was haar als hoorde zij een zacht lachen van zijn lippen.

Hierdoor moediger geworden, vroeg zij weer:

— Kent gij mijn echtgenoot?

Hij lachte weer en fluisterde:

— Ik ken u beiden en ik weet, waarom gij deze vraag tot mij richt.

Daarop vervolgde hij na een kleine pauze:

— Misschien ook ken ik hem, aan wien gij denkt!

— Maar zijt hij het niet zelf? vroeg zij in ademlooze spanning.

Zonder hierop te antwoorden, sprak hij nogmaals:

— Doet het u veel leed, dat gij uw collier hebt verloren?

Maar Adelheid, vervuld van geheel andere gevoelens, sprak hoofdschuddend:

— Mijn man is immers zoo rijk.... Men verliest zoiets natuurlijk niet graag.... Vooral hij, mijn echtgenoot.... Mij kan het niet veel schelen.... Hebt gij het misschien gevonden?

Hij antwoordde ook hierop niets, maar kuste nogmaals haar handen, die zij hem beide gaf en stond toen langzaam op.

— Het wordt tijd, dat ik heenga, maar gij hebt mij niet voor de laatste maal gezien.

En zonder Adelheid tijd te gunnen om nog iets te zeggen, was de nachtelijke bezoeker verdwenen.

Zij gevoelde zich als verdoofd en, als ware er niets bijzonders voorgevallen, sluimerde zij rustig weer voort.

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben een mondstuk.

Hoofdstuk IV.

De zwarte brief.

Bankier Von Hartstein schuimbekte van woede. Hij had des morgens, toen hij zijn kantoor binnenkwam, op zijn schrijftafel een brief gevonden in een zwart couvert, dat aan de achterzijde een gouden monogram „J. R.” vertoonde.

De brief was niet voorzien van een postzegel of stempel en blijkbaar door een bode daar neergelegd.

Het couvert bevatte een met de schrijfmachine geschreven brief van den volgenden inhoud:

Geachte Heer!

Doe geen moeite, uit te vorschen waar het diamanten collier van uw echtgenoot zich bevindt. Het zou u niet helpen en u misschien in gevaar brengen. Ditzelfde geldt voor degenen, wien gij dit werk mocht opdragen. Het zal van omstandigheden, waarmede gij niets te maken hebt, afhangen, of men het collier aan uw vrouw zal terugbezorgen. Het zal echter noch aan de politie noch aan de detectives gelukken, op het spoor te komen van uw dienstwilligen.

John Raffles.

De heer Von Hartstein vertrouwde zijn oogen niet. Deze brutaliteit overtrof alles!

Onmiddellijk werd de oude, vertrouwde dienaar naar Martin geroepen.

De oude man, die reeds den vader van den bankier had gediend, verscheen, als altijd, onberispelijk in rok en met witte das, in het kantoor van zijn heer en meester.

Maar het was, alsof de handen van den man beefden, toen hij op den drempel trad en zijn witte bakkebaarden door zijn vingers liet glijden.

— Mijnheer beveelt?

— Mijn beste Martin, sprak de bankier met gefronst voorhoofd, ik moet je, ik geloof voor den eersten keer, een verwijt maken. Er schijnen verkeerde elementen onder de bedienden te zijn..... Hier, lees dezen brief.

Hij gaf hem het couvert en vervolgde:

— Dit schrijven vond ik hedenochtend op tafel liggen. Franz, de bediende, beweert geen flauw vermoeden te hebben, hoe het daar is gekomen. Mag zoo iets in een goed geordend huishouden plaats vinden?

De oude man luisterde met gebogen hoofd naar de woorden van zijn gebiedster. Het was alsof hij, schuldbewust, niet durfde antwoorden.

De bankier vervolgde.

— Je weet, beste Martin, welk verlies ik geleden heb op het bal. Een half millioen is ook voor mij geen kleinigheid.

Maar dat ik bovendien door dien schurk in mijn eigen huis gehoond word, dat is het schandelijkste van al! En, beste Martin, daarvoor stel ik jou verantwoordelijk!

De oude man haalde de schouders op en sprak:

— Het spijt mij zeer, mijnheer Von Hartstein, maar ik zelf sta machteloos tegenover dit alles. Ik heb na den diefstal al onze bedienden één voor één onder handen genomen, maar ik ben ervan overtuigd, dat geen van hen tot een oneerlijke daad in staat is. Wat echter den brief betreft, hieromtrent kan ik u persoonlijk, zij het dan ook slechts gedeeltelijk, inlichten.....

Verrast keek de bankier op.

— Jij? Jij zelf, Martin? Ik ben zeer nieuwsgierig.

Met een droevig glimlachje sprak de oude man:

— Ja, ik lijd, zooals mijnheer wel weet, aan slapeloosheid. Nu heb ik eenigen tijd geleden, om een onbeduidende reden, van slaapkamer geruimd met de kamenier van mevrouw de barones.

Dezen nacht meende ik eenig geluid te hooren, ik draaide het elektrische licht op en zag dat het bijna halfdrie was. Ik ging mijn kamer uit en zag bij het zwakke licht van de ganglamp een zwarte gedaante langs sluipen.

Het eerste oogenblik was ik verlamd van schrik, zo dat ik verzuimde, hem na te snellen en daarna vond ik, ondanks alle moeite, zijn spoor niet terug.

Ik was echter niet gerust, en begon, ongeveer een half uur later, nog eens te zoeken. Terwijl ik langs de slaapkamer van mevrouw de barones kom, wordt de deur naar de gang toe geopend en een hooge, in het zwart gekleede gestalte komt onhoorbaar naar buiten.....

De oude man zweeg en keek ontsteld in het doodsbleeke gelaat van zijn heer.

Op verontwaardigden toon vroeg Von Hartstein:

— Hebt gij het gelaat van den man gezien?

— Dat was mij onmogelijk. Hij droeg een masker, of liever een hoofdbedekking van zwart fluweel, waardoor alleen de oogen zichtbaar waren.

— En je hebt hem laten gaan? vroeg de bankier diep ademhalend.

— Dat maakt mij juist zoo ongelukkig! sprak de oude Martin handenwringend.

— Ik was als verlamd van schrik door die spookachtige gedaante. Ik kon zelfs geen enkel geluid geven. De vreemde, bovenaardsche verschijning gleed onhoorbaar langs mij heen, de doordringende oogen onafgewend op mij gericht.

Toen ik van den schrik bekomen was, was de geheimzinnige man verdwenen.

Aan het kozijn van een der ramen dicht bij de trap, vond ik een zijden koord bevestigd, waarlangs de misdadiger zich waarschijnlijk naar beneden heeft laten glijden.

De bankier antwoordde niets.

Hij had aan zijn schrijftafel plaats genomen en was in diep nadenken verzonken.

Hij dacht niet meer aan den brutalen brief in het zwarte couvert, zelfs het verlies van het collier was hem in dit oogenblik onverschillig —

slechts de gedachte aan zijn vrouw hield hem bezig.

Tot dusverre was nog nimmer de gedachte bij hem opgekomen, dat de reine blauwe oogen zijner vrouw verlangend naar andere mannen zouden kunnen kijken.

Hoe kwam het, dat nu opeens een gevoel van twijfel zich meester maakte van het hart van den reeds bejaarden man?

Was het niet zijner onwaardig, in de brutale handelwijze van een schurk, die misschien in de vertrekkende van zijn vrouw was geweest, terwijl deze sliep, trouweloosheid van het beminde wezen te willen zoeken?

Maar — dit was het niet alleen!

Adelheids houding was na den nacht van het bal zoo geheel anders geworden! Lief en vriendelijk zooals altijd, was zij toch in zichzelf gekeerd en stil geworden.

Wat kon de man in zijn brief bedoelen met de omstandigheden, waarmede hij zelf niets te maken had en waarvan het zou afhangen of men Adelheid het gestolen collier zou terugbezorgen.....?

Al deze vragen pijnigden den bankier ontzettend.

Eindelijk hief hij het hoofd op en sprak, met een goedig glimlachje den ouden dienaar aanziende:

— Ik dank je wel, beste Martin; wil je zoo goed zijn, door middel van de kamenier mijn echtgenoot te laten zeggen, dat ik haar over een kwartier wensch te spreken?

Martin verwijderde zich en kwam spoedig daarna terug met de mededeeling, dat mevrouw de barones juist was opgestaan en mijnheer den bankier over een kwartier verwachtte.

Hoofdstuk V.

Een hartsgeheim.

Adelheid was eerst laat uit haar droomen ontwaakt.

Toen echter haar kamermeisje de gordijnen opende en het volle, heldere daglicht in het meer dan weelderige slaapvertrek naar binnen viel, waren alle visioenen van den nacht verdwenen.

Zij bevond zich weer als de echtgenoot van den beroemden beurskoning en millonair Von Hartstein in haar villa, zij was de rijke, voorname vrouw, die haar echtgenoot trouw had gezworen en die, nu het nuchtere verstand weer werkte, vast besloten was, alle andere gevoelens

onherroepelijk uit haar hart te verbannen,

Was het werkelijkheid, haar droom van dien nacht?

Maar waarom had zij dan niet om hulp geroepen, toen de vreemdeling bij haar bed was neergeknield?

Hoe had zij een oogenblik kunnen veronderstellen, dat de Engelsche aristocraat en de inbreker, dezelfde, die haar collier had gestolen, iets met elkaar te maken hadden?

Zou Lord Brigham, een Peer van Engeland, in den nacht een vreemd huis binnendringen om op deze wijze een dame zijn hulde te bewijzen?

Neen! Zij wenschte, dat zij voor haar echtgenoot kon verschijnen om hem te vertellen, wie den treurigen moed had gehad, in haar slaapvertrek te komen!

Maar dat was onmogelijk!

Zij kende zijn wantrouwen en jaloezie en wist, dat hij haar niet zou gelooven, als zij hem den loop van het nachtelijk avontuur zou vertellen.

En omdat zij den moed niet had, hem alles te zeggen, besloot zij te zwijgen.

In dit oogenblik kreeg zij de boodschap van haar man, dat hij haar wilde spreken.

Zij vroeg zich af, of dit vroege onderhoud in verband zou staan met het voorgevallene in den nacht en vol bange onzekerheid wachtte zij op de komst van haar echtgenoot.

Toen hij binnentrad, zag zij aan zijn vastgesloten lippen, dat zijn humeur niet van het beste was, maar zij had tijd gehad om zich voor te bereiden en was dus uiterlijk kalm en rustig.

Nadat de bankier haar den brief in het zwarte couvert had laten lezen, scheen zij hierover even verontwaardigd als hij zelf en antwoordde op zijn vraag, of zij niets van de aanwezigheid van den schurk had bemerkt:

— Maar Max, je begrijpt toch, dat ik dan het geheele huis in opschudding zou hebben gebracht. Ik zou van angst gestorven zijn!

Deze woorden stelden hem volkomen gerust.

De zekerheid, dat het hart van zijn vrouw even rein en onschuldig was als altijd, deed hem alle ongerustheid vergeten en Adelheid deed al haar best om hem te bewijzen, dat zij hem meer dan ooit liefhad en aan geen anderen man dacht.

Met het blonde kopje aan zijn breede borst keek zij teeder naar hem op. Geduldig liet zij zich op mond en oogen kussen, totdat hij, op de klok kijkend, zag, dat het hoog tijd was om naar zijn kantoor te gaan.

De jonge vrouw begaf zich naar haar boudoir, waar zij zich weer aan haar gedachten overgaf.

Zou zij haar man alles vertellen?

Maar neen, hij zou haar niet begrijpen, hij zou het niet kunnen!

Eén slechts was er in de geheele wereld, die haar zou kunnen helpen! Eén slechts, op wiens ridderlijkheid zij volkomen vertrouwde.

Die eene was Lord Brigham!

Als de vermetele onbekende het haar weer lastig zou maken, dan wilde zij tot hem gaan, tot den Engelschen edelman, van wiens vriendschap zij redding verwachtte.

Gesterkt door dit besluit, riep zij haar kamelier om zich voor een rijkoer te laten kleeden.

Hoofdstuk VI.

In het danshuis.

Henry Stern had juist de villa van den millionaire verlaten, niet zeer opgewekt over dat, wat hij daar had moeten vernemen. De bankier had hem den zwarten brief getoond en erbij gezegd, dat, als hij niet binnen eenige dagen tenminste het begin van eenig resultaat zag, hij de zaak in handen zou geven van een ander detective-bureau.

Dat was voor den jongen man als een slag in het gezicht. Hoewel hij pas 23 jaar oud was, hield hij zichzelf en misschien niet geheel ten onrechte, voor een genie in zijn beroep.

De heer Von Hartstein verlangde, zoo dacht Stern, wel wat veel. Er waren niet meer dan vier dagen verlopen sinds het bal in de villa had plaats gehad en deze tijdsruimte was bijna

te kort om een zoo geslepen misdadiger op het spoor te komen.

Henry Stern had immers een spoor, wat hij den millionair dan ook had medegedeeld, maar het had tot dusverre tot niets geleid.

Reeds in den voormiddag, volgende op den bewusten nacht, had hij het huis, waar de auto hem had gebracht, weer opgezocht.

Hij vond de woning zonder eenige moeite. Er huisde een oude vrouw, een type, zooals men ze meer in de misdadigerswijken der groote steden vindt. Zij verhuurde haar kamers voor enkele dagen of nachten, al naar men het haar vroeg.

Maar die oude beweerde niets van de zaak te weten. Den geheelen nacht, zoo zei ze, had er geen licht in haar woning gebrand en niemand was daar geweest, behalve zijzelf. De detective moest zich bepaald vergist hebben. Waarschijnlijk bedoelde hij een ander huis uit de straat.

Stern mocht de hulp der politie niet inroepen, daar de heer Von Hartstein hem dit ten strengste verboden had.

Aan dit verbod moest hij zich houden, hoewel juist in deze zaak de hulp der politie hem veel waard was geweest.

Zuchtend en ontevreden over zichzelf was Henry Stern nu op weg naar den heer Rasmussen om, zooals zijn plicht was, dezen mede te deelen, wat hij dien morgen in de villa had vernomen, toen een heer met uitgestrekte handen naar hem toekwam.

— Henry, oude jongen, hoe gaat het je?

De detective herkende onmiddellijk zijn vroegeren schoolkameraad Peter Böcher en spoedig waren zij in een levendig gesprek gewikkeld, dat zij op voorstel van den vriend, in een koffiehuis gingen voortzetten.

Henry Stern vertelde, hoe hij eerst van plan was geweest om officier te worden, maar dat een zeer onaangename duelgeschiedenis, die hij niet had kunnen verhinderen, zijn carrière in het leger onmogelijk had gemaakt. Door een toeval was hij detective geworden, een vak, waarvoor hij werkelijk in de wieg scheen te zijn gelegd.

— Dat is toevallig, antwoordde de ander, dan hebben wij ten slotte zoo ongeveer hetzelfde beroep gekregen. Ik heb in de rechten gestudeerd en ben geëindigd met commissaris van politie te worden.

— Hier in Berlijn? vroeg Stern aangenaam verrast.

De ander knikte toestemmend en vervolgde:

— Ik weet, wat je zeggen wilt en ik zal je vraag dadelijk beantwoorden: Als het mij eenigszins mogelijk is, zonder mijn plicht te verzaken, wil ik je gaarne in ieder opzicht van dienst zijn.

Korten tijd daarna reden de beide vrienden

in een huurrijtuig samen naar het hoofdbureau van politie.

En nadat de commissaris Böcher daar zijn vriend zeer formeel aan den chef van de recherche had voorgesteld, was deze zoo welwillend, toestemming te geven tot het doorbladeren van het misdadigersalbum.

Henry Stern deelde dien heer in vertrouwen mede waarom het hem te doen was.

Hierna bracht de commissaris den detective in een vertrek, dat het zoogenaamde „misdadigers-album” bevatte. Het was een langwerpige kamer met tallooze vakken en planken aan de muren, waarin zich stapels photographieën bevonden. Al deze beelden waren keurig gerangschikt volgens den leeftijd, kleur der haren, grootte en dergelijke kentekenen der misdadigers.

Het was Henry Stern er om te doen, het portret van den man te vinden, die op den balavond in de millionairs-villa in de nis had gestaan, tegen de marmeren zuil leunend en dien hij later was gevolgd tot op de binnenplaats van het verdachte huis.

Een geruimen tijd bleef zijn onderzoek vruchteloos.

Eindelijk bracht de beambte een pakket pas aangekomen photo's, welke personen voorstelden, die in Berlijn of daar buiten bij het verlaten van strafinrichtingen eerst kortelings waren gefotografeerd.

Bij het bekijken van deze portretten greep Stern haastig naar een der photo's, terwijl hij sprak:

— Die! Maar hij heeft zijn baard laten wegnemen!

Terwijl hij de photographie omdraaide, las de commissaris voor:

— Adolf Muller, uit Myslowitz, bijgenaamd „Silezische Adolf”, geboren den 23 Juli 1869. Herhaaldelijk gestraft wegens zwaren diefstal en roof.

— Dat is hij! sprak Henry Stern.... als ik maar kon verklaren, hoe de man in het bezit van het collier is gekomen. Want al heeft hij, hoe dan ook, toegang gekregen tot de villa, de barones zal met hem toch in geen geval gedanst hebben, want hij was niet eens aan haar voorgesteld....

En dat hij haar juist gepasseerd zou hebben in het oogenblik, waarop zij het collier verloren heeft — zij miste het na een quadrille — is ook niet aan te nemen!

De andere beambten haalden de schouders op en Peter Böcher sprak:

— Ja, kerel, dat zijn de raadsels, die jij moet oplossen....

— In elk geval ben ik jou en de andere heeren heel dankbaar, dat ge mij inzage van

deze dingen hebt gegeven, sprak Stern, want ik weet nu tenminste eenigszins met wien ik te doen heb.

— Ook wij zullen een oogje op den heer Adolf Muller houden, verzekerde de commissaris.

Henry Stern nam afscheid en volgde dadelijk den raad, welken een der heeren op het politie-bureau hem had gegeven, door namelijk een bezoek te gaan brengen aan een klein restaurant in de Seydelstraat, het „Tipp-café”, zooals het door de bezoekers werd genoemd.

De politie had dikwijls reden om dit restaurant in het oog te houden, omdat er herhaaldelijk misdadigers en landloopers bijeen kwamen en omdat er, hoewel de eigenaar vaak was gestraft, hoog spel gespeeld werd.

In den namiddag van dienzelfden dag verscheen in het café Säusler, zooals het officieel heette, een heer met kleine Engelsche bakkebaarden en die ook volgens zijn kleeding en geheele optreden den burgerlijken Engelschman verried.

Hij bestelde op langzamen toon, met echt Engelsch accent sprekend, eerst een glas bier en, omdat hij dit niet kon krijgen, een glas port.

Met blijkbaar welbehagen dronk hij zijn glas leeg.

Daarop nam hij een sportblad op en verdiepte zich in den inhoud daarvan, waarbij hij dikke rookwolken blies uit een korte tabakspijp.

Zoo zat hij een uur lang en daarna nog een uur, zonder dat hij zijn jockeypet van het hoofd nam.

Ook toen twee personen het overigens leeg Tipp-café binnentraden, keek hij niet uit het blad op, dat hem blijkbaar zeer interesseerde.

De beide zeer elegant gekleede heeren gingen het bij dag steeds vrij donkere café binnen en spraken bij het buffet een poosje met den daar vertoevendden kellner.

Daarop wilden zij blijkbaar het lokaal weer verlaten, toen de kleinste der twee, iemand met een zwart snorretje en een bescheiden uiterlijk, sprak:

— Zeg, we zouden wel eerst een glas port kunnen drinken.

Zij namen plaats in de onmiddellijke nabijheid van den Engelschman en begonnen te spreken van een fuif, welke zij blijkbaar den vorigen avond hadden meegemaakt.

De Engelschman wendde, zich achter zijn blad verborgen houdend, geen oog van hem af.

Hij had dadelijk in den een den „Silezischen Adolf” herkend en was in hetzelfde oogenblik vast besloten, hem nu niet weer uit het oog te verliezen.

Dit was nu, op klaarlichten dag, zoo gemak-

kelijk niet, maar Henry Stern gevoelde, dat zijn goede naam als detective op het spel stond!

Hij dacht er eenigen tijd over na hoe hij het zou aanpakken en kwam tot de slotsom, dat hij beginnen moest met te trachten met het tweetal in nauwere aanraking te komen, daar hij dan misschien dingen zou te weten komen, die hem verder konden brengen.

Nu dit eenmaal bij hem vaststond, was zijn besluit spoedig genomen.

Hij tikte met zijn knokkels op het tafeltje en gaf den kellner te kennen, dat hij betalen wilde. Hierbij sprak hij een eigenaardig taaltje, een beetje Duitsch vermengd met een boel Engelsch en alles zoo stuntelig dooreengehaspeld, dat het werkelijk moeilijk was hem te verstaan. Maar de beweging van geld tellen wordt zelfs door een stomme verstaan, zoodat Stern in ieder geval zijn vertering kon betalen.

Maar nu wilde hij nog iets weten van den kellner ook en hij begon weer met hetzelfde koeterwaalsch, dat den kellner, die er geen woord van verstond, half razend maakte.

Wat Stern gehoopt had gebeurde. De kleinste zijner twee burens verstond Engelsch en had al spoedig begrepen, dat hij met een Engelschman te doen had.

Deze stond op, tikte beleefd aan zijn pet en vroeg verlot of hij hetgeen hij zeide aan den kellner in het Duitsch mocht overbrengen.

Stern toonde zich over deze bereidwilligheid zeer verheugd en nam het aanbod met graagte aan. Hij zei toen in het Engelsch wat hij weten wilde, maar de man vertaalde het niet voor den kellner, maar gaf in goed Engelsch direct antwoord op de gestelde vraag.

Stern had namelijk iets willen weten over de diverse vermakelijken in de Duitsche hoofdstad en die kende deze man op zijn duimpje.

Stern vertelde, dat hij voor de wedrennen was overgekomen en van plan was, nu hij zich toch te Berlijn bevond, nog eenigen tijd te blijven. Berlijn beviel hem goed, hij vond het een mooie stad en daar het weer de laatste dagen aanmerkelijk verbeterd was, wilde hij er nog een paar dagen aan wagen. Het eenige wat hem speet was, dat hij hier totaal onbekend was. Hij had wel gezien, dat er vele dingen waren die ware bezienswaardigheden konden worden genoemd, maar omdat hij van de beteekenis zoo weinig begreep, ging het meeste aan hem voorbij, zonder dat hij er wat aan had.

Stern zorgde er voor, zich een weinig onnoozel voor te doen en smaakte het genoeg te zien, dat de beide nieuwe kennissen elkander onder tafel herhaaldelijk aanstootten, daar zij blijkbaar een goeden buit roken.

— Dan treft ge het zeer, zei Silezische Adolf,

want wij zijn een paar rasechte Berlijners, kennen de stad tot in zijn verborgenste schuilhoeken en het zou ons bepaald een waar genoegen zijn, als wij u eens mochten rondgeleiden.

— Ja, viel de ander daarop in, wij zijn juist sedert gisteren aan den boemel en in de ware stemming om dit leventje nog een paar dagen voort te zetten. Als ge u bij ons wilt aansluiten, zult ge er geen spijt van hebben. Dan zullen wij u eens wat laten zien. Als men geld heeft in Berlijn kan men alles gedaan krijgen, we kunnen zelfs den duivel laten dansen.

Stern trok een oliedom gezicht, liet de hoeken van zijn mond een visite brengen aan zijn ooren en stiet een bulderend gelach uit.

— Dat wil ik wel eens zien, gterde hij het uit, de duivel dansen! Daar heb ik wat voor over.

De anderen stemden met zijn gelach in en deden dat zoo natuurlijk, dat de tranen van plezier hem over de wangen liepen. Waarschijnlijk was dat lachen wel echt gemeend, want Stern speelde zijn rol voortreffelijk en deed zoo stuntelig, dat geen tooneelspeler het hem verbeterd zou hebben.

Nadat Stern zijn nieuwe kennissen voor zich had ingenomen door hun vertering te betalen, hetgeen zij zich doodgemoedereerd lieten aanleunen, werd een rijtuig besteld om er op uit te gaan.

Weldra was een automobiel gevonden en het drietal stapte in, om zich direct naar verschillende bier- en wijnhuizen te begeven, die men vooral in de Friedrichstrasse vindt en waar met de noodige luidruchtigheid allerlei dranken werden besteld.

Stern bemerkte al heel spoedig, dat het zijn nieuwe kameraden er om te doen was hem dronken te maken. Hij deed natuurlijk of hij niets merkte, maar terwijl hij voorgaf duchtig mede te drinken, wierp hij telkens ongezien den inhoud van zijn glaasje in een plantenbak of op den vloer en zorgde hij er voor, dat hij nuchter bleef.

Tot groot genoegen van zijn nieuwe kennissen werd hij hoe langer hoe vroolijker en spraakzamer tot zij ten slotte zoo gemeenzaam met elkaar waren, alsof zij hun geheele leven vrienden waren geweest.

Het was intusschen avond geworden en Adolf stelde voor om iets zeer interessants, een stukje van het echte donkere Berlijn te gaan zien.

— Ik weet een danshuis, sprak hij, zoiets hebt gij in uw heele leven nog niet gezien, Mr. Sylvers!

Onder dezen naam had de detective zich aan de beide booswichten voorgesteld.

— Gij kunt daar de ergste misdadigers van

Berlijn te zien krijgen, zooals je ze anders alleen in sensatie-romans hebt. Iets interessanter bestaat er niet!

Henry Stern bedacht zich niet lang. Hij had een dolk en een met zeven patronen geladen pistool bij zich.

Daarenboven was hij niet alleen sterk, maar ook buitengewoon behendig.

En wat nog meer waard was, dat was de ongekende moed, dien hij in alle omstandigheden aan den dag legde.

De auto passeerde nu ongeveer dezelfde buurten als die, waardoor Henry onlangs midden in den nacht op minder gemakkelijke wijze was gereden. Eindelijk bleef de wagen staan voor een gebouw, boven welks ingang een groote verlichte ballon prijkte, die den naam „Mooren-Paleis”, leesbaar maakte.

— Eigenlijk heet het hier „de Pan”, merkte Adolf op. En gij zult zoo meteen zien, wat in die pan gekookt wordt, mijn eer!

Door de deur kwam men eerst in een café van minder allooï, waar het benauwd en onfrisch was. Hier deden zich tal van verloopen sujetten met hunne dames van twijfelachtig soort te goed aan groote glazen bier en sterken drank.

Dan kwam men in een smalle gang, die naar een groote kelderruimte voerde.

Dit vertrek, dat de drie mannen nu betraden, was laag van zoldering en iemand van normale lengte moest oppassen om zijn hoofd niet te stooten tegen de groote petroleumlampen die aan het plafond hingen.

Deze danszaal was ongeveer tien meter lang en zes breed.

Een lachende, schreeuwende menigte danste als dol in het rond bij de tonen der woeste muziek.

Een walgelijke reuk van alcohol, rook en menschelijke uitwaseming vulde de ruimte en het geheel maakte den indruk van een reusachtigen heksenketel, waarin de menschelijke hartstochten en ondeugden voortdurend koken.

Hier beneden was het schuim van de bevolking der reuzenstad bijeen.

De meisjes waren deels in lompen gehuld, deels opgesmukt als een pauw. De mannen droegen smerige kielen, waarin zij langen tijd gewerkt hadden of goede kleren, die zeer zeker niet op rechtmatige wijze verkregen waren.

Henry Stern had veel woeste tooneelen in zijn leven bijgewoond; zijn beroep bracht hem, al was het dan ook als toeschouwer, vaak met dergelijke toestanden in aanraking, maar hier werd hij toch met walging vervuld.

Zijn beide geleiders, die blijkbaar niet veel beter waren dan de danslustigen — dat bewezen de talrijke begroetingen en de knikjes van ver-

standhouding uit de verschillende rijen der meisjes en mannen — zij beiden hielden den detective in hun midden. En Henry Stern begreep, dat het bezoek aan de Pan niet van onschuldigen aard zou zijn.

Hij greep in zijn zak naar zijn pistool, om te voelen of hij dit wapen nog had.

In dit oogenblik drong weer een nieuwe stroom bezoekers de zich achter hen bevindende deur binnen en Stern merkte op, dat Silezische Adolf zich naast hem omkeerde en iemand een teeken gaf.

Bijna tegelijkertijd kreeg de detective een geweldigen duw in zijn rug, zoodat hij tegen de dansende paren werd geworpen.

Hij werd teruggeslingerd en zonder dat het hem gelukte, weer op de been te komen, vloog hij heen en weer tusschen de vuisten der gasten.

De vrouwen schreeuwden, eenige mannen brulden, anderen lachten en gemeene scheldwoorden weerklonken.

De detective begreep, dat dit een complot tegen hem was.

En toen hij nu kreten vernam als: „Vervloekte spitsboef!” en „Politieespion!” twijfelde hij er niet meer aan of Silezische Adolf had hem herkend en aan zijn makkers verraden, ja, hem zelfs met opzet hierheen gelokt.

Deze gemeene schurk was slim genoeg om zijn vijand niet zelf te lynchen, maar deze wraak te laten aan het geheele gezelschap, dat in dezen danskelder zijn woest bachanaal vierde.

Getrapt, geslagen en bijna krankzinnig van woede en pijn, gelukte het Henry Stern eindelijk om een der wanden te bereiken, waar hij een stoel greep en ieder dreigde neer te slaan, die hem zou durven naderen.

Maar nu kwamen zijn belagers eerst in al hun ruwheid los. De messen werden te voorschijn gehaald en in een dichten drom naderden zij den jongen man, wien nu niets anders overbleef dan zijn revolver te voorschijn te halen en tegen de steeds nader dringende bende te schreeuwen:

— Halt! Wie nog één stap waagt, is een kind des doods!

Een oogenblik week de troep achteruit, vreezende voor een doodelijk schot uit het wapen, maar dadelijk drongen de achtersten weer voor-

waarts, het gebrul verdubbelde en toen het eerste schot, dat Henry Stern boven de hoofden zijner aanvallers richtte, afging, vloegen drie tegelijk op hem aan, sloegen hem het wapen uit de hand, dat weer afging, maar niemand trof en sleurden hem op den grond.

De detective dacht, dat dit zijn laatste oogenblik zou zijn. Slechts het feit, dat hij zooveel aanvallers had en de een den ander wegduwde, redde hem nog voor het oogenblik.

Ondanks dit alles gaf hij den moed nog niet op.

Hij had een der kerels bij de keel gegrepen en naar zich toe getrokken, om op die wijze voorloopig een schild te hebben. Maar hij voelde duidelijk, dat ook deze hulp slechts van korten duur zou zijn.

Nu trok iemand met reuzenkracht zijn handen los, een geheele bende viel op hem aan....!

In dit oogenblik van allerhoogsten nood weerklonk plotseling een schrill gefluit door de onderaardsche zaal.

De massa stooft uit elkaar, zij, die hem vasthielden, hem sloegen en traptten, wendden zich allen tegelijk van hem af.

En toen het hem, eindelijk bevrijd, gelukte zich op zijn knieën op te richten, zag hij, dat van twee kanten tegelijk politie-agenten het lokaal waren binnengedrongen en dat dus, als door een wonder, op het uiterste moment redding voor hem was opgedaagd.

Hijgend en met groote moeite stond hij op en bereikte, zich aan den muur vasthoudend, een stoel, waarop hij, vol bullen en schrammen en met hevige pijn, neerviel.

Een deel der schurken scheen ontkomen te zijn en verschillende politie-agenten waren bezig, eenige individuen, die men reeds lang zocht, gevangen te nemen.

Tot zijn onuitsprekkelijke vreugde bemerkte de detective, dat zowel Silezische Adolf als diens kleine vriend zich daarbij bevonden.

Nu naderde een groote, corpulente politie-beambte, en Henry herkende met het laatste restje bewustzijn, dat hem was gebleven, zijn ouden vriend, den commissaris Böcher, die dezen inval had bevolen, in de hoop, zijn vriend hier te zullen vinden en hem misschien te kunnen helpen.

Hoofdstuk VII.

De club der Millionairs.

Het was in den namiddag toen in het rooksalon van de Millionairsclub de heeren in hun gemakkelijke fauteuils van hun mokka, likeur en fijne sigaren zaten te genieten.

Een der heeren, die het uiterlijk had van een bonvivant en speler, zat met iemand te praten, van een zeldzaam schoon, sympathiek uiterlijk.

Hij streek met zijn slanke, witte vingers langs zijn gelaat en vertelde juist een anecdote, toen een bediende van de Club binnentrad en meldde, dat men Lord Brigham aan de telephoon te spreken vroeg.

De slanke heer die niemand anders was dan Lord Brigham, de gast op het feest van bankier Hartstein, stond met een elastische beweging op en volgde den bediende naar het telephoontoestel.

Hij bracht de telephoon aan zijn oor en riep met zijn aangename welluidende stem:

— Hallo!..... Wie daar?

Hij moest eenige oogenblikken wachten, daarop hoorde hij glimlachend, hoe een met opzet veranderde vrouwelijke stem sprak:

— Mag ik om het adres van Lord Brigham verzoeken?

— Ik ben zelf aan het toestel, antwoordde deze, en kan u mededeelen dat ik woon in de Victoriastraat 68, eerste etage.

— En wanneer is Mylord te spreken?

Als tegenvraag klonk het:

— Met wien heb ik de eer?

— Men verzoekt u, hiernaar voorloopig niet te vragen..... Uwe Lordschap kan een dame een grooten dienst bewijzen, als gij haar zoo spoedig mogelijk eenige minuten te woord wilt staan.

— Ik zal binnen tien minuten in mijn woning zijn.

— O, dank u!

De telephoonbel weerklonk en Lord Brigham ging naar de garderobe, waar de bediende hem met zijn overjas hielp en hem den cylinder en stok overhandigde.

Hij besteeg zijn auto, die voor het gebouw op hem wachtte en in minder tijd dan hij had opgegeven, stond de Lord in de op Indische wijze ingerichte kamer, die als ontvangsalon dienst deed.

De vloer was hier met matten bedekt en de muren waren bekleed met het zeldzame borduurwerk, dat van Madras komt. De meubelen, die uit verguld bamboe waren vervaardigd, maakten alle den indruk van sierlijkheid en elegance. Voor de vensters hingen kostbare mousseline gordijnen met vreemde, gouden figuren bewerkt. Het geheele vertrek had hierdoor iets sprookjesachtigs, vooral ook door het zachte, getemperde licht.

Er werd gebeld. De binnentredende, als Engelsche jockey gekleede bediende, diende een dame aan.

— Ik verzoek, binnen te laten! sprak de Lord.

Dadelijk daarop trad mevrouw Adelheid von Hartstein den Indischen salon binnen, den dichten sluier terugslaan en haar van verlegenheid blozend gezichtje vertoonend.

Lord Brigham ging haar met uitgestrekte handen tegemoet en sprak:

— Mijn lieve Mevrouw! Wat verschaft mij de groote eer en het onuitsprekelijke genoegen, u bij mij te zien?

De tranen kwamen in haar mooie, blauwe oogen te voorschijn.

— Ik bid u, zei hij zacht; terwijl hij de jonge vrouw naar een divan geleidde, blijf kalm, mevrouw. Om welke reden gij ook hier gekomen zijt; als het in mijn macht ligt, zal ik u gaarne helpen, dat verzeker ik u!

Zij knikte hem zacht weenend toe en sprak eindelijk met een diepen zucht:

— Het is zeker dwaas, dat ik mij tot u wend. Ik weet niet, hoe het komt, dat ik zooveel vertrouwen in u stel.....

Zij sloeg de oogen neer en een donkere blos bedekte haar gelaat en hals.

Met een weemoedigen glimlach keek hij naar haar en moedigde haar daarop aan, hem haar zorgen mede te deelen, opdat hij die zoo mogelijk, zou kunnen verlichten.

Nu begon zij te vertellen van dien nacht, toen zij half slapend, een mannelijke gedaante voor haar bed had gezien; hoe zij eerst geen waarde aan die verschijning had gehecht en — zij fluisterde bijna onhoorbaar — aan iemand anders had gedacht,

De blanke hand van den man tegenover haar streelde zacht haar gebogen hoofd en toen zij daarna haar diepblauwe oogen tot hem opsloeg, vroeg hij zacht en dringend:

— Mag ik ook weten, wie het was, dien gij in dien nacht meendet voor u te zien?

Zij antwoordde niet.

Maar haar bekoorlijke verlegenheid, haar zwijgen en de hartstochtelijk bevende lippen zeiden hem genoeg.

Hij boog droevig het hoofd; één oogenblik was het, alsof hij haar in zijn armen wilde nemen en aan zijn borst drukken; daarop fluisterde hij met trillende lippen zacht en droef:

— Mevrouw gij zijt gehuwd en ik heb niet het recht, u los te rukken van den man, die u een zonnig leven verschaft. Ik kom en ga en mag het lot van een vrouw niet aan het mijne verbinden....

Met vochtige oogen keek zij naar hem op. Zij had er misschien niet over gedacht, van haar man heen te gaan, maar het klonk haar zoo merkwaardig.

— Gij weet niet, wie ik ben! zei hij toonloos.

Maar voordat zij hierover verder kon nadenken, verzocht hij haar hem te vertellen, wat haar zoo angstig maakte.

O, dat was spoedig gezegd.

De man, die op het bal in de nis had gestaan en die ongetwijfeld de dief van haar collier was, vervulde haar met zoo grooten angst. Hij was het zeker ook geweest, die des nachts in haar slaapkamer was gedrongen! Misschien omdat hij had gehoopt, nog meer te stelen.

En hedenmorgen had haar echtgenoot haar meegedeeld, dat die man gepakt was, dat hij reeds voor het gerecht was geleid. Als hij nu eens vertelde, dat hij dien nacht in de slaapkamer van barones Von Hartstein was geweest, dat hij voor haar bed had geknield en haar handen gekust!.... Zij had dit niet aan haar echtgenoot durven vertellen! Haar eenige verontschuldiging was, dat zij in de gestalte van den inbreker het beeld van den man dien zij

liefhad had meenen te zien en dit had zij haar man niet durven bekennen!....

Terwijl Adelheid dit vertelde, vloedden steeds haar tranen.

Daarop echter sprak hij met heimelijke vreugde, die zij niet begreep:

— Vrees niets! Al kan ik u ook niet alles verklaren, toch kunt gij mijn woorden gelooven: de man, dien gij destijds in uw balzaal hebt zien staan, is niet dezelfde geweest, die u in den nacht bezocht. Hij zal u geen onaangenaamheden bereiden, want hij kent u niet en vermoedt nauwelijks uw bestaan.... Ik herhaal u nog eens dat gij gerust en onbezorgd kunt gaan slapen, niemand behalve uw eigen mond kan u verraden!

Met verbaasde blikken keek zij hem aan.

— Maar hoe?... Waarom?....

Met een zachten glimlach sprak hij:

— Gij moogt mij niets vragen, al was het alleen, omdat het mij oneindig leed doet, u ieder antwoord schuldig te moeten blijven!

Vóór alles zou ik graag willen dat gij, als wij afscheid hebben genomen, in vriendschap aan mij bleef denken!

— Gaat gij heen? Wanneer? Of mag ik ook dat niet weten? vroeg zij angstig.

— Ik weet het zelf op dit oogenblik nog niet. Ik ben als een vogel, die in de lucht opstijgt en aan de hand ontvlucht, die zich uitstrekt om hem vast te houden.

De schemering daalde neer op de aarde en hulde het vertrek in sprookjesachtige schaduwen. Het was stil geworden in het Oostersche salon.

Adelheid zat met gebogen hoofd en dacht na over de woorden van Lord Brigham. Zij begreep dien man niet. Soms was het haar alsof zij hem jaren gekend had, dan weer gevoelde zij een lichten afkeer van hem, omdat hij zoo geheimzinnig was en een groote macht over haar scheen uit te oefenen.

Als zij dit alles bedacht, gevoelde zij zich verward en beklemd.

Zij keek op en zag hoe de man naast haar eveneens in diepe gedachten was verzonken en het hoofd op de borst had laten zakken.

Maar wat was dat? zag zij goed? Waren dat tranen, die in zijn mooie, grijze oogen blonken.

Zij boog zich een weinig meer voorover om beter te kunnen zien, maar hij wendde het hoofd af en stond op.

Met een teeder gebaar nam hij haar hand in de zijne, bracht die met een bijna eerbiedig gebaar aan zijn lippen en drukte er een kus op.

Toen geleidde hij haar naar de deur en belde voor den bediende, die haar uitliet.

Geen woord werd meer gesproken en als in een droom ging zij in de lift naar beneden. Toen zij thuis kwam, scheen het pas door-

leefde haar onwerkelijk en onbestaanbaar. Een onbestemde weemoed vervulde haar geheele wezen.

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten
met andere merken.

Hoofdstuk VIII.

De overval.

Ondervraagd door de politie, had Silezische Adolf elke verklaring geweigerd. Hij beweerde met onverstoorbare kalmte, dat hij zich van geen kwaad bewust was en niet begreep, wat de heeren van hem verlangden. Hij verzocht beleeft, weer in zijn cel teruggebracht te mogen worden, omdat hij moe was en slapen wilde.

Eenigen tijd later werd hij opnieuw in verhoor genomen door commissaris Böcher. Maar ook nu zonder eenig resultaat. Men had hier blijkbaar met een zeer verstokten booswicht te doen, die niet gemakkelijk tot spreken was te dwingen.

Henry Stern was bij dit verhoor tegenwoordig en liet glimlachend de woedende blikken van den misdadiger langs zich heen gaan....

Op den dag na het voorgevallene in het danshuis was de bankier Von Hartstein persoonlijk bij den jongen detective in diens woning geweest, hij had hem zelfs zijn eigen dokter gezonden en hem een belangrijk bedrag ter hand gesteld als extra belooning.

— Ik waardeer ten volle, wat gij voor mij hebt gedaan, sprak hij tot den patiënt. Als iemand, zooals gij, zijn leven op het spel zet in het belang van degenen, die hem betalen, dan is hij iemand van plichtsbetrachting, die alle achting verdient!

Henry Stern was zeer verheugd over deze woorden, ook het geld kon hij best gebruiken en met verdubbelden ijver vatte hij, nog nauwelijks hersteld en met verbonden hoofd, de zaak weer op.

Toen men den misdadiger weer had weggebracht, sprak hij tot Peter Böcher:

— Men zal den anderen kerel, die helaas ontsnapt is, ook nog moeten pakken en dan de beide vrouwen zien te vinden, die indertijd in hun gezelschap waren, toen ik ze bespiedde.

— Goed en wel, meende de commissaris, maar dat zal zoo gemakkelijk niet gaan.

In dit oogenblik hoorde men in de gang buiten een vervaarlijk geschreeuw. De commissaris ging naar buiten en sprak, toen hij terugkwam:

— Het beteekent niets. De agenten hebben een kerel, die juist binnengebracht werd, een briefje afgenomen.

— Mag ik het zien? vroeg Henry Stern vol belangstelling.

De commissaris gaf hem het door middenge-scheurde stukje papier en de detective las:

— Let op Hol! Nobe! drietal uit de Sof!

Ook de andere beampten lazen het en lachten. Niemand begreep den inhoud.

Eindelijk sprak Stern, die zich ook theoretisch op de hoogte had gesteld van zijn beroep:

— Weet gij wat dit beteekent, heeren?

— Neen, sprak Peter Böcher, weet jij het?

De detective knikte:

— Zeker! Deze woorden beteekenen niets meer of minder dan dat iemand, die van hier naar de strafgevangenis overgebracht zal worden, op moet letten voor het „Hol”, dat beteekent Moabit, omdat daar „het nobele drietal”, dat zijn natuurlijk drie zijner kameraden, op hem

wachten, die hem „uit de sof”, dat wil zeggen „uit de misère” zullen halen, dus vrij zullen maken.... Het is jammer, dat wij niet weten aan wien deze brief is gericht!

— O! meende Böcher, dat zou wel uit te vorschen zijn. Wij zullen eens kijken, waar de brenger van het briefje zich nu bevindt.

Reeds was hij naar buiten gegaan en na eenige minuten kwam hij terug met een lang opschoten, slungelachtigen jongen man, die ingepikt was wegens moedwillige belediging en overlast.

— Het heeft er veel van, fluisterde de commissaris tot zijn vrienden, alsof deze bengel, die er reeds een flinke boeventronie op nahoudt, zich alleen heeft laten oppakken om dit briefje te kunnen overbrengen. Ik geloof, dat het het beste is, dat wij ons houden alsof wij het briefje niet kunnen ontcijferen en van hem willen weten, wat de woorden beteekenen.

Hij wendde zich tot den jongen en deed een dusdanige vraag. Deze grijsde en sprak:

— O, dat is maar een gijntje! Dat heb ik maar es zoo opgeschreven, voor de mop!

De beambte antwoordde hierop niet, maar vroeg, plotseling een zeer beleelden toon aannemend:

— Hebt gij al ontbeten?

De aangesprokene schrikte op. Deze woorden beteekenen in de conversatie der politieambten met de boeven, dat den onwilligen misdadiger een flink pak slaag zal worden toegediend door de stevige knuisten der politiemannen.

— Ik laat me niet donderen! riep de jongen op half huilenden toon. Dat mag je niet doen!

De commissaris sprak lachend:

— Wat wij mogen of niet, zullen wij zelf wel het beste weten!

— Dat zal wel! antwoordde de jonge man, je wil mij zeker laten smoezen?... Wat in dat briefje staat, vertel ik toch niet!

— Nu, denk er nog maar eens over na.... In elk geval kun je je eerst versterken!

Een der politieagenten bracht op bevel van zijn chef een paar dikke boterhammen binnen, waarop de slungel aanviel als een hongerige wolf.

Daarop bracht men hem met opzet in het vertrek der beklagden, waar een groot aantal personen, die gevangen waren genomen en hun eerste verhoor moesten ondergaan, bijeen waren.

Tien minuten later werd in deze groote, kale ruimte nog iemand binnengelaten, die naar zijn uiterlijk scheen te behooren tot de hier verzamelde elementen maar in werkelijkheid een beambte der politie was.

Toen men dezen man een half uur later weer weg haalde, was hij volkomen op de hoogte.

De jonge man had hem dadelijk om papier en potlood gevraagd en, toen hij in het bezit daarvan was, een nieuw briefje geschreven.

Daarop had hij op sluwe, maar ondubbeltzinnige wijze geïnformeerd naar Silezischen Adolf, die klaarblijkelijk het briefje moest ontvangen.

Henry Stern en de commissaris overlegden samen, hoe zij dit zaakje verder zouden behandelen.

Adolf zou nog dienzelfden middag naar Moabit overgebracht worden en, sprak de commissaris, ik vermoed absoluut niet, waar de kerels willen probeeren, hun makker te bevrijden.

— Zij rekenen er zeker op, vervolgde Peter Böcher, dat wij zware misdadigers liever niet in den gevangeniswagen, maar per rijtuig, vergezeld door een paar vertrouwde mannen, naar Moabit overbrengen. En van deze gewoonte zullen wij ook heden niet afwijken.

Een uur later werd dan ook werkelijk de gevangene Adolf Müller getransporteerd. Maar eerst vertrok een ander rijtuig, waarin zich Peter Böcher, de detective en bovendien nog twee reusachtig gebouwde agenten van politie bevonden.

Toen het rijtuig, waarin Silezische Adolf, in de Lehrterstrasse voor den kleinen ingang van de Moabiter cellulaire gevangenis stilhield, kwam toevallig een troepje mannen in werkkleien, die van hun arbeid schenen te komen, den hoek om. Zij slenterden rookend en pratend naar het rijtuig toe, waaruit juist de eerste politieagent te voorschijn kwam.

Een der arbeiders vroeg, stamelend alsof hij dronken was:

— Wien breng je daar, mannetje? O, wat een mooie jongen!

Intusschen klom de met een stalen ketting geboeide misdadiger uit het rijtuig. Hij keek bliksemsnel om zich heen en had onmiddellijk den toestand overzien.

In dit oogenblik naderden twee meisjes met groote hoeden vol veeren, in zijden japonnen en met gepoederde gezichten.

— Jullie zult toch zeker niet dulden, dat ze je vriend in de Bajes brengen? Slaat er op, dat hun helmen wegvliegen! riepen zij uit.

En tegelijkertijd sloeg een harer reeds met haar parapluie naar den agent.

Deze had werk om de nu snel op elkaar volgende slagen af te weren en wilde juist zijn sabel trekken, toen de vijf arbeiders met kracht de beide agenten wegduwden en den gevangene in een kring insloten. Een eindweegs duwden zij hem voort, daarop zette hij het zelf op een loopen zoo snel hij kon.

Honderd pas verder stond een ander rijtuig, blijkbaar op iemand te wachten.

Maar nog voordat de kameraden van den mis-

dadiger en deze zelf het rijtuig konden bestijgen om weg te rijden, kwam een ander rijtuig aangereden, waaruit twee beambten in uniform, commissaris Böcher en de detective sprongen.

Ook de twee andere politieagenten die zich met groote krachtsinspanning van hun aanvallers hadden bevrijd, kwamen aangesneld.

Vol woede, met hun messen in de hand, wierpen de handlangers van Silezischen Adolf zich op de beambten. Adolf zelf sloeg en trapte als een razende om zich heen.

Nu beval de commissaris de sabels te trekken en dit maakte al ras een einde aan den strijd.

Een der aanvallers stortte gewond neer, een paar ontvluchtten schreeuwend en de anderen gaven zich op genade of ongenade over.

Met den gevangene, die als een duivel om zich heen beet en trapte, hadden de agenten de meeste moeite. Eindelijk wierpen zij hem, aan handen en voeten geboeid, in het rijtuig.

Een der beide vrouwen, die samen ontsnapt waren, had op haar vlucht een taschje verloren, dat Henry Stern opende en waaruit hij een zakkalendertje met haar adres te voorschijn haalde.

— Drommels! sprak Böcher lachend, ik geloof, dat zij een oude, goede bekende van ons is. Het beste is, dat wij de agenten met het transport naar het hoofdbureau zenden en zelf op onderzoek naar dit vrouw-mensch uittrekken.

In de beide rijtuigen werden nu Silezische Adolf en zijn eveneens geboeide handlangers gepakt, onder geleide der agenten, terwijl de commissaris en Stern een ander rijtuig namen.

Zij reden naar de Gollnowstraat, waar het meisje, die blijkbaar de bruid van Silezischen Adolf was, woonde.

Zij waren nog niet eens zoo ver gekomen, toen Henry Stern, toevallig naar buiten kijkend, de beide vrouwen uit een kleinen banketbakkerswinkel zagen komen.

— Let op, sprak Böcher, ik stap un achter haar uit, jij rijdt nog een eindje verder en loopt haar dan tegemoet. Op die wijze kunnen ze ons niet ontsnappen.

Weinige minuten later zaten de beide vrouwenpersonen met haar ongewenschte cavaliers in een gesloten rijtuig, dat hen samen naar het Alexanderplein bracht.

Reeds onderweg verklapte de eene, die alles in het werk stelde om weer op vrije voeten te komen, de zaak. Zij vertelde nauwkeurig, hoe het plan om Silezischen Adolf te bevrijden, was uitgegaan van haar gezellin, de zwarte Rosa, die de bruid van den misdadiger was.

Nu hadden de beide mannen werk om het liefje van den inbreker, dat als een furie op haar vriendin losvloog, tegen te houden.

De andere verried in haar woede nog meer.

— Je kunt zeggen, wat je wilt. De halsketting had hij bij ons, in de Beumestraat...

De beide vrienden wisselden een snellen blik van verstandhouding.

— Waar had hij die ketting gekregen? vroeg Peter Böcher.

— Van den een of anderen graaf! antwoordde het meisje. Misschien heeft hij het ding nog in zijn huis.

— Waar woont Adolf Müller?

Maar nog voordat het meisje had kunnen antwoorden, stortte haar vriendin zich op haar.

Een woest gevecht speelde zich nu in het rijtuig af. De glasscherven vlogen op straat, de koetsier liet de paarden stilstaan en een groote menigte verzamelde zich om den wagen.

Er bleef niets anders over, dan dat ieder der beide mannen met een der meisjes in een rijtuig steeg en naar het politiebureau reed.

De detective was in gezelschap van de zeer toegetakelde vriendin der zwarte Rosa. Hij had met den commissaris afgesproken, dat hij het meisje haar vrijheid terug zou geven, zoodra hij het adres der woning van Adolf van haar had gekregen.

En dit duurde niet lang; het rijtuig hield stil, het meisje maakte zich uit de voeten en de detective reed naar het noordelijk gedeelte der stad.

Daar, vlak bij het danshuis, waar hij zulke bittere ervaringen had opgedaan, was de woning van Silezischen Adolf.

Hij woonde daar bij een vrouw, die een zeer ongunstigen indruk maakte en gewoonweg ontkende, Adolf ooit gezien te hebben. Zij wilde Stern beletten het huis binnen te treden.

Deze echter duwde haar eenvoudig op zij met de woorden dat zij, als zij nog verdere bezwaren maakte, eveneens gevangen genomen zou worden.

Intusschen verscheen ook Böcher, die telephonisch bericht van Stern had gekregen.

Eindelijk waren zij in de kamer van Silezischen Adolf. Het was een armoedige ruimte, waar op het oog geen blind paard schade had kunnen doen. De tafel had slechts drie pooten van gelijke lengte, de vierde was vermolmd, zoodat het meubel voortdurend stond te wiebelen. Stoelen waren er niet aanwezig, slechts een tweetal kisten, die tevens als kasten schenendienst te doen.

Het behangsel hing in flarden aan den muur, welke door een paar bont gekleurde oleographieën werden versierd, terwijl een gescheurde lap voor de ramen de functie van gordijn vervulde.

Het rook muf en kelderachtig in het vertrek. De beide vrienden merkten dit aanstonds op en keken rond wat daarvan de oorzaak kon zijn.

Op den grond lag een rafelig stuk kleed, dat betere dagen gekend had.

Böcher, die in zijn practijk iets afwist van de methoden zijner mannen, trok het kleed weg, hoewel hem dit eenige moeite kostte, daar de vrouw, die hen gevolgd was, er op ging staan en haast niet aan het verstand kon worden gebracht, dat zij er af moest gaan.

Later bleek, dat zij dit expres had gedaan, daar zij wel wist wat er onder het kleed verborgen was.

Toen het kleed weg was, zagen beide mannen, dat de vloer op een paar punten niet sloot en een nader onderzoek bracht aan het licht, dat een paar planken doorgezaagd waren en los in den vloer lagen. Het kostte niet veel inspanning deze brokstukken uit den vloer te lichten en toen kwam een groote opening voor den dag, een kelder bijna, die opgepropt was met allerlei goederen, die, zooals spoedig bleek, van verschillende diefstallen afkomstig waren.

Voorloopig maakten zij het gat weer dicht, daar zoo ineens alle goederen toch niet konden worden medegenomen. De vrouw lieten zij onder de beschuldiging van heelster arresteren en wegvoeren, terwijl het luik verzegeld werd, met de bedoeling later op den dag een volledigen inventaris op te maken.

Intusschen keken beide vrienden goed rond naar nog andere mogelijke geheime bergplaatsen, daar het diamanten collier natuurlijk niet gevonden was.

Maar hoe zij ook zochten, zij vonden niets. Stern wierp een laatsten blik op den schoorsteenmantel, waar hij gezocht had en wilde juist heengaan, toen hij een aschbakje zag, waarop eenige stompjes sigaretten lagen.

Meer uit gewoonte om niets onderzocht te laten, dan wel met een speciale bedoeling, bekeek hij deze puntjes en nu viel hem iets zonderlings op.

Alle stompjes waren blijkbaar van eenzelfde goedkoop merk. Zij waren zonder mondstuk en van heel gewone tabak vervaardigd, maar onder die peukjes lag ook een eindje, dat veel langer was en er ook heel anders uitzag.

Het had een goud mondstuk en de tabak was van een uitstekende kwaliteit. Men behoefde geen kenner te zijn om dat direct te kunnen constateeren. Toen Stern goed keek, zag hij dat dicht bij het mondstuk een paar gouden letters gedrukt waren, gekroond door een klein vijfparelig baronnenkroontje. Wat verder stond de naam van den fabrikant: Calirópulos Berlijn.

Het was de naam van een bekend sigarettenfabrikant en toen Stern dit alles even overwoog, begon hij zacht te fluiten, gaf een knipoogje aan zijn vriend en liet de puntjes in zijn zak glijden.

Deze laatste ontdekking was hem meer waard dan alle goederen, die zij onder in het luik gevonden hadden tezamen.

Het was beiden mannen nu duidelijk, dat Silezische Adolf wel bij de zaak betrokken maar niet de eigenlijke bedrijver van den diefstal was geweest. Die moest gezocht worden onder de aanzienlijken en wel onder de heeren, die zich de luxe konden veroorloven zulke dure sigaretten te rooken.

Stern en Böcher namen een taxi en reden linea recta naar den fabrikant, een Griek, die onmiddellijk wist te vertellen, dat deze sigaretten uitsluitend werden vervaardigd voor de Club der Millionairs.

Hoofdstuk IX.

De macht der liefde.

Baron Von Hartstein zat juist met zijn echtgenoot aan het diner, toen de bediende een kaartje binnenbracht.

Toen hij een blik op den naam had geworpen, sprak hij, aangenaam verrast:

— Laat dien heer dadelijk in mijn particulier kabinet.

— Is het zoo'n gewichtig bezoek, Maximiliaan? vroeg zijn vrouw verbaasd.

— Zeker, antwoordde de millionair en ging de kamer uit.

Een kwartier later kwam hij in zeldzame opwinding terug.

Zonder te weten waarom, had Adelheid een

gevoel, alsof er iets vreeselijks zou gebeuren, zij voelde zich den laatsten tijd, ondanks de geruststellende verzekering van Lord Brigham, voortdurend zenuwachtig en angstig.

Haar echtgenoot had weer aan tafel plaats genomen en bleef in diepe gedachten voor zich uit staren.

Eindelijk vroeg de jonge vrouw op bedeesden toon:

— Wat is er, Maximiliaan?... Je maakt mij door je houding angstig.

— Het is ook bijna niet te gelooven, antwoordde de bankier.

— Wat dan? Vertel het mij toch! smeekte zij.

De bankier schudde het hoofd, bromde iets in zijn grijze snor en scheen weer ernstig na te denken.

Eindelijk sprak hij:

— Het is onmogelijk! Het kan niet....

En weer na een pauze:

— Die lui.... hm.... hm.... die detective en commissaris.... zij gelooven....

Weer zweeg hij.

— Neen! neen! neen! Het is àl te belachelijk! Het is een overdreven inval van de politie!

Steeds angstiger en bijna weenend vroeg Adelheid:

— Maar ik begrijp je niet! Je spreekt zoo onduidelijk! Wat is dan toch onmogelijk? Verdenken die heeren iemand, die.... die ons interesseert?

Terwijl zij dit vroeg, vermoedde de jonge vrouw reeds alles. Steeds weer alles combineerend, wat er sinds dien nacht in haar slaapkamer was gebeurd, had zij een voorgevoel gekregen, dat zij met alle kracht van zich af wilde zetten.

Zij waagde het niet, zich geheel rekenschap te geven van haar gedachten, maar zij wist van te voren, wat haar echtgenoot haar nu zou meedeelen. En daarom was zij niet zoo verbaasd als hij het zooveel was geweest.

— De beide heeren vermoeden, sprak hij, dat de dief van je collier een der leden van de millionairsclub is. Wie — dat hebben zij zelf nog niet ontdekt. Zij vroegen mij, of ik iemand verdacht, ik kon natuurlijk niet het minste zeggen.... Ik geloof, dat het een vergissing is en heb hun den raad gegeven, zoo voorzichtig mogelijk te werk te gaan.

Het was de jonge vrouw, alsof plotseling al haar bloed tot ijs was geworden, een onnatuurlijke kalmte had zich van haar meester gemaakt. Zij wist nu, wie haar het collier ontstolen had!

Maar geen enkele gedachte aan toorn kwam bij haar op. Zij vroeg niet, waarom hij zoo gehandeld had. Zij bedacht niet, dat hij een misdadiger was, dat hij niet paste in de kringen,

waarin hij zich bewoog en waarin hij zulk een sympathieke verschijning was!

— Je blijft merkwaardig kalm, merkte de bankier op.

Zij glimlachte. Daarop sprak zij op onverschilligen toon:

— Er gebeurt zooveel ongehoords, dat men zich over niets meer behoeft te verbazen.

— Nu, het is goed, dat je het kalm opneemt, sprak Von Hartstein, maar het bewijst, dat gij, vrouwen, sterkere zenuwen hebt dan wij.

Toen Adelheid over den eersten schrik heen was, kwam zij weer spoedig bij en kon haar zenuwen gemakkelijk beheerschen. Haar verstand was wonderlijk klaar en hare hersens werkten snel.

Onmiddellijk gaf zij zich rekenschap van hetgeen haar te doen stond. Geen oogenblik wisselde zij en zij betraptte zich er op, dat zij er alleen aan dacht zoo spoedig mogelijk van tafel op te staan.

Juist was zij van plan het een of ander te verzinnen, dat het aannemelijk zou maken, wanneer zij van tafel opstond, toen haar echtgenoot haar te hulp kwam door zelf het sein tot opstaan te geven.

Zij voelde haar hart van vreugde in haar borst opspringen en bleef roerloos zitten uit vrees zich te zullen verraden.

Dit ontging von Hartstein niet, maar hij gaf er een andere uitlegging aan.

— Nu, vrouwtje, zei hij, terwijl hij zich voorover boog, om haar te kussen, ik ga je verlaten, want ik heb vanavond een belangrijke vergadering, waarop ik niet mag ontbreken. Maar pijnig jij je hoofdje maar niet met dat verloren collier. Dat komt wel terecht, hoor, ook al komt het niet terecht. Of we het vinden of niet, jij krijgt een nieuw. Zoo'n mooie hals als jij hebt kan het wel zonder diamanten doen, maar ik zou ook geen hals weten waar ze beter om pasten.

Adelheid schoten de tranen in de oogen. Zooals steeds werd zij heen en weer geslingerd als een scheepje zonder roer. De goedheid van haar man roerde haar tot tranen en zij keek liefdevol naar hem op en toch... dacht zij op dat oogenblik aan een ander.

Nauwelijks had von Hartstein de kamer verlaten of zij belde haar kamenier en zeide deze dat zij nog uit ging. Zij moest noodzakelijk nog even naar een vriendin, die ziek was. Zij liet zich een dichte voille brengen en knoopte die voor haar gelaat, zoodat niemand haar kon herkennen.

Zij weigerde gezelschap en ging alleen. In de straat was een taxistand en daar nam zij een auto. Onderweg liet zij in een stille straat stil houden, betaalde en zond den chauffeur weg.

Daarna ging zij per tram verder en liep eindelijk nog eenige straten te voet.

Toen was zij, waar zij wezen wilde.

Zij stond voor het huis van hem.

Even be kroop haar de vrees, dat Lord Brigham niet thuis zou zijn, maar dit bleek gelukkig niet het geval te zijn en zij werd onmiddellijk in zijn tegenwoordigheid toegelaten.

Lord Brigham, deftig, koel, hooghartig als altijd, was onberispelijk gekleed en ontving haar met groote vriendelijkheid. Hij toonde zich volstrekt niet verbaasd over haar laat bezoek, maar kwam haar met uitgestoken had en een glimlach om den fijn besneden mond tegemoet.

Maar Adelheid zag dien glimlach, die uitgestoken hand niet. Zij gaf zich den tijd niet hem te begroeten, maar snelde naar hem toe, hief de handen als smeekend op en riep met gesmoorde stem:

— Vlucht, Mylord, vlucht, nu het nog tijd is, men is u op het spoor! Er is geen twijfel meer aan. Elk oogenblik kan de politie hier zijn.

Maar Lord Brigham knipte zelfs niet met de oogen. Met zijn raadselachtigen glimlach bleef hij haar aanzien en liet haar met zachten drang plaats nemen op een grooten stoel. Toen knielde hij aan hare voeten neer en bracht, nog steeds zwijgend, haar witte hand aan zijn lippen.

Hoe lang zij in die houding bleven, heeft Adelheid later nimmer kunnen uitmaken. Het moet geruimen tijd geweest zijn, ofschoon het haar zeer kort voorkwam.

Eindelijk stond hij op en ging zonder één woord te zeggen naar zijn fraai gebeeldhouwd bureau, trok een lade open en haalde daaruit te voorschijn het diamanten collier, dat reeds zoo lang de gemoederen in beweging had gebracht.

Hij legde het in haar hand en zag haar aan.

Adelheid was sprakeloos. Dus hare vermoedens bleken dan toch juist. Lord Brigham, het lid van den hoogen Engelschen adel was een dief! Dat waren de gedachten, die haar als waanzinnig maakten.

Met een zucht sloot zij de oogen.

Maar het volgende oogenblik opende zij ze weder en ze keek hem verschrikt aan.

— Zijt ge nog hier? riep ze verschrikt uit, vlucht nu het nog tijd is. Waarom gaat ge niet. Vlucht! Onmiddellijk!

Maar Lord Brigham schudde het hoofd, schoof een tabouret naar zich toe en nam plaats vlak tegenover haar.

— Een dief, niet waar? zeide hij alsof hij haar gedachten had geraden.

Adelheid opende haar lippen als om hem te antwoorden, maar hij voorkwam haar.

— Ach neen, spreek niet. Ge wilt me verontschuldigen, niet waar? Maar hoe zoudt ge

dat kunnen, nu ge niets van mij weet. In uw oogen ben ik een dief en.... misschien ben ik dat ook wel inderdaad.

Deze laatste woorden sprak hij als het ware voor zich zelf.

Een oogenblik was hij in gepeins verzonken, toen richtte hij met een ruk het hoofd op. De weemoedige glimlach kwam weer op zijn lippen en hij zei:

— Luister, mevrouw de barones, ik zal u alles vertellen.

Ik ben hier naar Berlijn gekomen, zooals ik naar zoovele steden ben gegaan, om te stelen. Niet te stelen, zooals een misdadiger dat doet om zich te verrijken, want dan zou ik daartoe een ander terrein hebben uitgezocht. Hoe rijk uw echtgenoot ook is, toch bevinden zich in de etalages en brandkasten der juweliers meer kostbaarheden dan in zijn paleis. Maar ik wilde die arme winkeliers, die vaak ook een harden strijd om het bestaan moeten voeren, niet bestelen. Ik steel niet voor mij zelf. Ik ben rijk genoeg. Ik steel voor anderen. Mijn beurs is steeds geopend voor de armen en misdeelden. Ik schenk groote sommen weg, niet eens, maar herhaaldelijk. Ik zeg dat niet om er mij op te beroemen, maar alleen, opdat ge een juist inzicht krijgt van mijn drijfveeren.

Maar hoe groot mijn fortuin ook is, als men weggeeft, zonder dat de beurs wordt aangevuld, geraakt deze leeg en dat moet ik voorkomen, want anders zouden mijn armen een rijke bron van inkomsten missen en er zijn nog veel te weinig menschen op de wereld, die er aan denken, dat het zaliger is te geven dan te ontvangen.

Ik moet dus mijn beurs, mijn fortuin, geregeld aanvullen. Ik doe dat uit de brandkasten der rijken en voornamelijk van hen, die het meest kunnen missen en het minst geven.

In mijn bibliotheek te Londen heb ik een uitgebreid personen- en zakenregister, dat mij alle gewenschte inlichtingen geeft over hen, die over de geheele wereld als rijk bekend staan. Als ik daarin een naam lees van iemand, die door zijn zaken of door egoïsme, of door welke oorzaak ook, vergeet, dat er armen in de wereld zijn, dan maak ik het plan om wat van zijn rijkdom af te nemen en dat aan de misdeelden te geven.

Wanneer mijn oog eenmaal op zulk een man is gevallen, is niets in staat dat onheil van hem af te weren. Ik zeg onheil, maar dat is natuurlijk overdreven, want het is integendeel zeer heilzaam voor zijn ziel en zaligheid.

Maar laat ik niet uitweiden. Mijn oog was gevallen op uw echtgenoot. Hij is zeer rijk en niet zeer filantropisch gezind. Ik denk, dat hij

het te druk heeft, dat zijn zaken hem daartoe geen tijd laten, want ik heb ondervonden, dat hij een goed hart heeft en geen vrek is. Maar dat alles weet ik pas sedert kort.

Om mijn doel te bereiken zorgde ik er voor een introductie te ontvangen van een uwer kennissen, die tot uw bal uitgenoodigd waren. Ik kwam er ook en..... en..... daar zagen wij elkaar. Ik was getroffen door uw schoonheid en lietaligheid en ofschoon ik dacht, dat ik mij gepantserd had tegen de pijlen van Amor, moet ik eerlijk bekennen, dat ik op dat oogenblik mij zwak gevoelde. Ik zou niets liever hebben gedaan dan U in mijn armen genomen en U weg gevoerd hebben naar het einde der wereld, naar een afgelegen eiland, om daar ver van de wereld, alleen met U gelukkig te zijn.

Door een bijna bovenmenselijke poging slaagde ik er in deze gevoelens te overwinnen. Ik ging met mijzelf redeneeren en slaagde er in er mij zelf van te overtuigen, dat mijn daad er eene zou zijn van het grootste egoïsme en dat door zulks te doen, ik niet alleen een eerbare dame voor eeuwig compromiteerde, maar dat tevens mijn armen en alle instellingen van liefdadigheid, die reeds jaren lang mijne giften ontvingen en daar op rekenen, ontzaglijk zouden te kort worden gedaan.

Ik besloot daarom mijn eenmaal voorgenomen plan ten uitvoer te brengen. Hoe ik dat gedaan heb, weet gij zelf niet eens. Zooals ge mij hebt verteld, mistet gij op een gegeven oogenblik het kostbare halssieraad, dat ik met mijn eigen vingers van uw schoonen hals heb genomen. Hoe ik dat deed en wanneer, dat weet ge niet. Dat is, als ik mij zoo mag uitdrukken, — en hier lachte Lord Brigham even meewarig — een vakgeheim. Maar dat was niet het gevaarlijkste en moeilijkste van mijn daad. Het gevaar school in het feit, dat men den diefstal zou merken en er een onderzoek naar zou instellen. Ik begreep, dat als men de gasten zou fouilleeren en ik in het bezit van het halssnoer zou worden gevonden, het met mij gedaan zou zijn. Ik kon natuurlijk niet vermoeden, dat uw echtgenoot zooveel vertrouwen in zijn gasten zou stellen, dat hij daartoe het bevel niet gaf. Ik dacht, dat hij woedend zou zijn over den diefstal en niets, letterlijk niets zou nalaten om weer in het bezit van het kostbare voorwerp te komen. Maar zoo als ik U al zei, heb ik mij in zijn karakter vergist.

Ik had echter mijn maatregelen goed genomen en er voor gezorgd, dat een bandiet, die goed met Berlijnsche helerskringen bekend is, op uw bal kwam, waar ik hem binnen wist te smokkelen. Onmiddellijk nadat ik u uw halssnoer had afgenomen, had ik het hem overhandigd, waarna

hij, volgens onze afspraak uw huis zou verlaten, om het te verkoopen. Ik zou hem voor dit werkje natuurlijk een belooning geven.

Misschien weet ge het nog niet, maar bijna was toen reeds alles aan het licht gekomen, door de buitengewone speurdersgaven van een jongen man, Stern genaamd, dien Silezischen Adolf, zoo heet de man, die het halssnoer zou verkoopen, na zijn vertrek uit uw huis gevolgd was, maar ontijdig ontdekt werd.

Maar reeds dienzelfden nacht kreeg ik berouw over hetgeen ik gedaan had. Ik bedacht mij, dat er nog wel andere middelen waren om mijn armenkas aan te vullen en besloot u het halssieraad, waaraan ik meende dat gij gehecht waart, terug te geven.

Den volgenden nacht begaf ik mij naar uw woning en wist in uw slaapvertrek door te dringen. Dat is iets waarover ik mij nu schaam, want het was niet noodig geweest dit te doen. Het was mijn oorspronkelijk plan geweest het collier op uw kaptafel te deponeren, zoodat ge het dan des morgens zoudt hebben gevonden, maar Silezische Adolf hield zijn woord niet en verscheen niet ter bestemder plaatse om mij het collier terug te geven.

Daar ik reeds mijn maatregelen genomen had om bij u binnen te dringen kon ik aan de verzoeking geen weerstand bieden en ging. Ik vraag u daarvoor vergiffenis, want het past een gentleman niet in het slaapvertrek van een dame binnen te dringen, maar, nogmaals: ik kon aan de verzoeking geen weerstand bieden om u, die mij rein en onschuldig als een engel voor kwam, in uw zoete rust gade te slaan.

Half wakend, half droomend hebt ge me daar gezien en tot me gesproken, uw deugdzaamheid roerde mij tot in het diepst van mijn hart en ik nam mij vast voor om, het koste wat het wilde, u het kleinood terug te geven.

Ik was het met mij zelven nog niet eens, hoe ik dat zou doen en ziedaar, thans komt gij en.... maakt het mij zoo gemakkelijk.

Dit is alles. Vervloek mij nu en scheld mij een dief. Gij alleen kunt er over oordeelen of ik dien naam verdien.

Lord Brigham zweeg en boog het hoofd als verwachtte hij een vernietigend oordeel.

Maar Adelheid deed niets van dat alles. Zij stond op en liet ook Lord Brigham opstaan. Zoo stonden zij enkele oogenblikken oog in oog.

Toen hief zij het schoone hoofd op en drukte kalm en vastberaden een kus op zijn schoon gevormde lippen.

Lord Brigham kon zijn verbazing niet ontveinzen en scheen haar te willen vragen wat en waarom zij dat deed.

Maar met een gebaar legde zij hem het zwijgen op.

— Ge hebt me zoeven een deugdzame vrouw genoemd. Uit den mond van een man als gij zijt, wil ik dat gaarne aannemen en ik ben er trotsch op. Ook gij zijt deugdzaam en ver, on-eindig ver, verheven boven hen, die slechts goud weten te verzamelen en er zelfs niet aan denken zilver weg te schenken. Maar mijn man heeft een goede inborst, al nemen zijn zaken hem heelemaal in beslag. Ik voel echter dat op mij de taak, de schoone taak rust hem dat anders te doen inzien en ik zal het mij als een plicht opleggen, dat ik datgene mag doen, wat hij door zijn drukke werkzaamheden verzuimt. En daarom geef ik u dit halssnoer terug. Ik geef niets om al die ijdelheid. Verkoop het. Verkoop het zoo voordeelig mogelijk en geef het geld aan uw armen.

Hier stakte haar schoone, zachte stem en zij bracht haar batisten zakdoekje voor de oogen.

Ook Lord Brigham was aangedaan. Hij kustc hare handen en geleidde haar naar de deur.

Hij had het halssieraad aangenomen en zei:

— Ik zal uwe wenschen in vervulling doen gaan. Ik dank u uit naam van mijn armen. De hemel zal het u vergelden.

Adelheid vertrok zonder den moed te hebben den lord nogmaals in de mooie, staalgrijze oogen te zien. Zij was óók maar een mensch! Maar het volgende oogenblik was zij teruggekeerd. Angst lag wederom op haar gelaat. De vrees voor ontdekking van den dief door de politie was teruggekomen en zij smeekte Lord Brigham om te vluchten, onmiddellijk te vluchten vóór het te laat zou zijn.

Maar nu richtte Lord Brigham zich in zijn volle lengte op.

— Mevrouw de barones, zei hij en zijn stem klonk uitdagend, ik wist, dat ik door den bandiet, die zich Silezische Adof laat noemen, verraden ben. Ik was er van op de hoogte, dat hij bij het kruisverhoor, dat de politie hem heeft doen ondergaan, door de mand gevallen is en alles heeft verteld, maar vluchten doe ik nooit, ik sterf liever op het veld van eer. Maar wees niet bezorgd voor mij. Nog nimmer is het aan een politiemann, hoog of laag, gelukt mij gevangen te nemen. Te Londen noemt men mij de Groote Onbekende en ik stel mij voor, dat mijn heele leven te blijven. Vaarwel! God zegene U.

Hoofdstuk X.

De Lord gaat heen.

In de Millionairsclub heerschte de grootste ontsteltenis.

Door een hofmeester namelijk was het den heeren bekend geworden, dat de politie onder de clubleden een misdadiger vermoedde en naar hem zocht.

— Het is bijna ongelooflijk, tot welke stomiteiten de politie soms in staat is, sprak de kleine burggraaf Von Hennequin.

En graaf Steineck, de president der millionairsclub, voegde er aan toe:

— Eerlijk gezegd, hebben de heeren van de recherche dan ook een alles behalve gemakkelijke taak.

Maar, nietwaar, men moet hun toch wel zooveel onderscheidingsvermogen toeschrijven, dat zij moeten kunnen schiften — degelijk schiften. Ik bedoel — ik meen — dat ze toch wel degelijk rekening moeten houden met rang — met stand — met — met — eh — eh — nu ja, om het maar zoo eens te nemen — ze moeten toch wel degelijk denken aan het moreele gewicht van de persoonlijkheden, die door ons waardig worden gekeurd om als clubgenooten te worden opgenomen — — eh — — eh — — ik bedoel — ik meen — — dat moest toch voor de heeren van politie waarborg genoeg zijn — meer dan waarborg genoeg — dat moest hun te allen tijde ervan overtuigen dat hier alles zuiver toegaat.

Eh — — eh — — eh — — wat is dat voor een zot idee — — een bespottelijk idee — — een van onze clubgenooten.....? Wij hebben twintig heeren in onze club — of eenentwintig — — eh — — eh — — hoeveel zijn het er ook weer precies — — ik weet het niet al te juist — — enfin, dat is toch wel heel gemakkelijk te tellen — — en als een van die twintig — of eenentwintig — ook maar het allerkleinste sikkepitje over de schreef gaat — — eh — — eh — — ik bedoel — — ik meen — — als hij door z'n karakter — — als hij maar een ziertje, een snippertje aanstoot zou geven.....

De graaf legde beide handen met een aller-

gewichtst gebaar op de zware eikenhouten tafel en boog zich een eindweegs naar voren.

Toen begon hij weer opnieuw.

— Ja, mijne heeren, ik meen, dat wij met alle kracht moeten opkomen tegen deze ongehoorde en mijns inziens ook ongeoorloofde daad van de politie om maar ongevraagd bij ons binnen te dringen.

Ik stel voor om een dergelijk optreden op hoffelijke maar energieke wijze te beletten.

En bovendien!

Wij zouden het toch zelf wel weten, als onder ons zich een minderwaardige bevond!

In hetzelfde oogenblik kwam de jongste der vier bestuursleden, Lord Brigham, binnen.

Deze was eerst kort geleden tot bestuurslid gekozen.

Op levendigen toon verontschuldigde hij zich, dat hij zich een weinig verlaat had en eerst nu kon komen op de inderhaast bijeengeroepen samenkomst.

Toen hij hoorde, waarover gesproken werd, zei hij met een glimlach, die zijn gelaat een buitengewone aantrekkelijkheid gaf:

— Maar, heeren! De zaak is toch héél eenvoudig!

Weet ge wat?

Wij moeten ons eenvoudig opstellen in een lange rij en dan langs de heeren der politie gaan defleeren.

Die kunnen dan samen beslissen, wie van ons het meest verdacht er uitziet!

Er werd hartelijk gelachen om dezen grappigen uitval van den jongen lord.

Nadat nog langen tijd geredeneerd was over de in dezen te volgen gedragslijn, werd besloten om een schrijven te zenden naar het hoofd der politie.

Dit schrijven zou worden ondertekend door al de clubleden en de inhoud ervan zou een verzoek behelzen om in den vervolge de Millionairsclub te verschoonen van dergelijk bezoek.

Daarna trokken de heeren zich in kleine

groepjes terug in de gezellige zaaltjes en werd verder de tijd gedood met een of ander spel of met aangenaam gebabbel.

Aan de onverkwikkelijke zaak werd niet meer gedacht.

Het was omstreeks half acht.

Lord Brigham verliet in gezelschap van graaf Steineck en den burggraaf Von Hennequin de club om naar de opera te rijden.

Toen zij het gebouw juist hadden verlaten, trad hen een heer in civiel tegemoet, die zich als commissaris van politie bekend maakte.

Op den meest hoffelijken toon vroeg hij, wie van de drie clubleden wel Lord Brigham was.

Met een bijna onhoorbaar lachje maakte de Lord zich bekend en stelde zijn identiteit vast.

De beide andere heeren waren zeer opgewonden.

Op luiden, dringenden toon verklaarden zij, dat zij te allen tijde instonden voor hun clubgenoot.

De commissaris der recherche Peter Böcher — zijn collega Henry Stern stond aan de overzijde der straat te wachten en op te letten — begon nu toch te aarzelen.

Totnogtoe was de politie door telegrafische inlichtingen naar alle kanten slechts aan de weet gekomen, dat er inderdaad een zekere Lord Brigham bestond.

Daarbij was echter ook gevoegd, dat deze zelfde lord officier was in een Indisch regiment der huzaren, dat in dienst stond van den koning van Groot-Britanje.

De Engelsche politie-autoriteiten waren verder algemeen van oordeel, dat men, de persoonsbeschrijving van dezen man in aanmerking genomen, hoogstwaarschijnlijk hier te doen had met een buitengewoon geslepen dief en oplichter, iemand, die zoowel in Australië als in Bombay van zich had doen spreken; die velerlei schurkenstreken op zijn geweten had, maar die totnogtoe door de politie, ondanks alle aangewende moeite, nog niet gesnapt was kunnen worden.

Dat alles klonk heel mooi!

Het klopte zelfs als een bus.

Maar — het gaf absoluut geen zekerheid.

En al had Peter Böcher ook het bevel tot inhechtenisneming in den zak, toch durfde hij nog niet te handelen.

Hij wist, dat hij tegenover deze club, die zoozeer gezien was in de hoogste standen, de allergrootste omzichtigheid in acht moest nemen.

En als er iemand in hechtenis genomen moest worden, o, dan moest dit vooral op de meest kiesche, de minst ruchtbaarmakende manier geschieden.

Om met dat alles rekening te houden, was voor den besten, braven Böcher wel een heel moeilijke taak.

Hij kon zich bij dit zaakje zoo heel licht de vingers branden.

Ook de politie vergist zich wel eens, loopt wel eens in de val; wordt wel eens „een enkel keertje” om den tuin geleid!

En als nu de Londensche politie eens minder juist was ingelicht?

Of als die bewuste Lord Brigham, die officier was van Zijne Majesteit den koning van Groot-Britanje, nu eens langer verlof had gekregen, dat hij hier in Berlijn doorbracht?

Dat zou dan toch maar een miserabele geschiedenis wezen om dezen man, voor wien zulke voorname personages zich borg stelden, zoo maar evenals den eersten den besten misdadiger op te pakken en te arresteren!

Neen!

Böcher zou zich véél te leelijk den neus kunnen stooten en zich blameeren op een manier, waar je niet zoo licht weer van op komt.

Zijne heele loopbaan zou hij er mee naar de maan kunnen gooien!

Stonden er niet altijd en overal jaloersche collega's bij hoopen te wachten, tot iemand in ongenade viel? Tot iemand zich door de een of andere onhandigheid onmogelijk had gemaakt en eerlijk ontslag moest nemen of — gedegradeerd of niet eervol ontslagen werd?

Alle duivels!

Het duizelde Böcher een oogenblik.

Allerlei tegenstrijdige gedachten warrelden door zijn hersens en het was of bonte lichtjes voor zijn oogen begonnen te flikkeren.

Het suizelde daarbij in zijn ooren en zwaar bonsde het hart hem in de keel.

Wat moest hij doen?

Wát, in 's hemelsnaam?

— Twijfelt mijnheer de commissaris misschien aan mijn rang als Lord?

De Engelschman vroeg dit op welluidenden innemenden toon.

— Dan wil ik graag — de Engelsche tongval klonk bij deze woorden duidelijker dan ooit — dan wil ik graag, al was het maar alleen om de club verder te vrijwaren van alle mogelijke onaangenaamheden en onderzoekingen, den commissaris het genoegen doen om hem officieele papieren te toonen, die de echtheid van mijn adeldom, van mijn lordschap bewijzen.

Als mijn zeer hooggeachte vrienden — hij boog met elegant gebaar voor zijn clubgenooten — mij op dit extra-uitstapje zouden willen vergezellen, dan zou het mij inderdaad een waar feest zijn, u bij deze gelegenheid een glas Spaanschen wijn aan te bieden, dien ik zelf van mijn reizen uit den Barancos di Santa Barbara heb meegebracht en dien ge wel nooit zult hebben

geproefd, althans niet van deze zuiverheid en prachtige kwaliteit!...

Daar komt juist mijn automobiel!

Mag ik den heeren vriendelijk verzoeken, maar te willen instappen en plaats nemen?

Graaf Steineck en de burggraaf spraken eerst nog in vele bewoordingen de overbodigheid uit van dezen stap.

Zij waren er immers, zonder al deze formaliteiten, maar al te zeer van overtuigd, dat rang en titel van hun vriend echt waren.

Zij twijfelden immers geen oogenblik!

Maar den commissaris, wien in dit oogenblik zijn handiger vriend Henry Stern geen goeden raad kon geven — den commissaris was dit redmiddel hoogst welkom.

En hij zat reeds in het voertuig, toen Lord Brigham en na dezen, hoewel nog steeds tegenpruttelend en aarzelend, de beide edellieden plaats namen.

De auto vloog, snorde weldra door de straten en hield na enkele minuten reeds stil voor het groote, voorname huis, waarvan de Lord de eerste étage bewoonde.

Toen zij in de woning waren aangekomen, gaf de Engelschman in zijn moedertaal den bediende een bevel.

Daarna sprak hij, zich tot de drie heeren wendend:

— Vóórdat wij overgaan tot het zakelijk gedeelte, stel ik er prijs op, u met mijn wijn bekend te maken, waarvan ik u zoo juist den lof heb gezongen.

Ik zal in dien tijd de papieren voor u halen, waarover ik u gesproken heb!

De commissaris zou dolgraag den Lord zijn gevolgd, die uit het Indische salon verdween door de bontkleurige draperieën.

Maar de waardigheid en de trotsche, kalme rust der beide adellijke heeren, die daar zoo elegant in hun makkelijke stoelen troonden, hielden hem aan zijn zetel gekluisterd.

Hij haalde dan ook met verruimd gemoed adem, toen uit de aangrenzende kamer de stem van den Lord weerklonk.

Deze sprak op den bekenden welluidenden toon:

— Een oogenblik nog, heeren! De papieren heb ik tusschen allerlei andere paperassen gelegd. Ik moet nog een oogenblik zoeken, maar dra zal ik alles hebben gevonden!

Daarop volgde weer doodsche stilte.

En ook in het Indische salon zaten de drie heeren stokstijf en zwijgend bij elkaar te wachten.

Papiergeritsel werd in den beginne nog vernomen.

Maar ook dat verstomde — —

En de eene minuut na de andere verliep.

Ondertusschen was Lord Brigham naar een ander vertrek gegaan. Hij had de deur geruischloos geopend en gesloten, zoodat zijn gasten in het andere vertrek niets van zijn heengaan hadden bemerkt.

Maar deze Lord, die getoond had een origineel mensch te zijn, was niet van plan met stille trom te vertrekken. Hij wilde een tastbaar souvenir van zijn verblijf in de Deutsche hoofdstad achterlaten.

Het vertrek, dat hij binnen gegaan was, deed dienst als kleedkamer. Snel als de weerlicht en zóó voorzichtig, dat men zelfs niet het minste geluid kon hooren, zoodat het er op geleek, dat de Lord zijn ademhaling inhield, trok hij zijn elegant costuum uit en een ander pak kleeren aan.

In den tijd van enkele minuten had hij zich omgekleed en stond nu als een keurige livreknecht zich zelf met een critisch oog in den spiegel te bekijken.

Alleen zijn gelaat was nog hetzelfde gebleven. Ook daarop wist hij raad.

Hij opende een reiscassette, waarin keurig gerangschikt een aantal kristallen flacons stonden. In deze flacons bevonden zich verschillende vloeistoffen, die alle een verschillende tint hadden. Met deze watertjes wist de Lord wonderen te doen.

Een fijn penseel werd nu eens in de eene dan weer in de andere flacon gedoopt. Voorzichtig bestreek hij met het penseel nu eens zijn wangen dan weer zijn wenkbrauwen en ten slotte zijn neusvleugels.

Langzamerhand verdween het blozende, bloeiende uiterlijk en kwam een man voor den dag, die zijn beste jaren achter den rug had. Ten slotte behandelde hij zijn oogen door er met een fijn spuitje eenige druppels uit een klein fleschje in te laten loopen. De kleur zijner oogen werd nu veel donkerder.

Om zijn vermomming te voltooien bracht hij nog een aantal rimpels bij de oog- en mondhoeken aan, plakte zich een paar korte, grijze bakkebaardjes langs de slapen en trok zich een grijze pruik over het hoofd.

Dit alles had nauwelijks vijf minuten geduurd.

Toen hij daar zoo stond in een keurige blauwe livrei met zilveren knopen, terwijl zijn welgevormde beenen gestoken waren in een paar witte zijden kousen, zou iedereen hem voor een lakei hebben gehouden.

Dat was ook zijn bedoeling.

Thans haalde hij uit een kast een glanzend verlakt dienblad, rangschikte daarop eenige kristallen glazen en schonk deze vol uit een flesch, die een amberkleurigen drank bevatte. Het was de beroemde wijn, waarvan Lord Brigham zooeven gesproken had.

Toen de glazen vol waren, druppelde hij er uit een klein fleschje nog iets in en begaf zich daarna naar het salon terug, waar de heeren nog steeds in afwachting van de terugkomst van Lord Brigham, elkander zwijgend zaten aan te kijken.

— Mijne heeren, sprak de lakei, toen hij binnenkwam, op zachten beschaafden toon, als iemand die weet waar hij staan moet, mijne heeren, Lord Brigham laat zich nog even verontschuldigen. Zijn papieren liggen in een koffer, dien hij niet zoo direct kan vinden, maar hij verzoekt u in dien tijd hem de eer te willen aandoen van zijn beroemden Spaanschen wijn te drinken, een morgendrank bij uitnemendheid.

Graaf Steineck en burggraaf von Hennequin aarzelden geen oogenblik om een glas te nemen en op hun voorbeeld durfde ook commissaris Böcher niet achter te blijven. Hij proefde echter met eenige aarzeling.

Hij moest bekennen, dat hij nog nimmer een zoo fijnen, zachten wijn had gedronken.

Ook de beide edellieden stemden daarin volmaakt overeen en daar zij zelf een goed voorzien wijnkelder bezaten, namen zij zich voor Lord Brigham naar de herkomst van dit fijne wijntje te vragen, daar zij zich daarvan ook enkele ankers wilden aanschaffen.

Een geanimeerd gesprek over verschillende wijnsoorten volgde.

Commissaris Böcher echter was een eenvoudig man en geen wijnkenner; hij kon het gesprek dan ook niet volgen en verwonderde zich er alleen maar vagelijk over dat twee hooge heeren met zooveel belangstelling over zulk een ondergeschikt onderwerp konden babbelen.

— Wat duurde het lang eer Lord Brigham terug kwam, kon hij niet nalaten te denken . . . . . Maar die wijn was goed . . . . , waarlijk goed . . . . nog nooit zoo iets fijns geproefd . . . . Waar hadden die twee heeren het nu weer over? . . . . Gek, dat hij het gesprek zoo slecht kon volgen . . . . zoo iets overkwam hem nooit . . . . nog even een slokje nemen van dien wijn . . . . of zou het aan dien wijn liggen? . . . . vaag drongen de stemmen tot hem door . . . . Wat zeiden ze nu? . . . . dof in mijn hoofd . . . . lam gevoel in mijn ledematen . . . . wat wordt het donker . . . . komt er een wolk voor de zon? . . . . valt de avond reeds? . . . .

Eensklaps richtte hij zich met een ruk op. Nu begreep hij alles. Er was een verdoovingsmiddel in den wijn gedaan. Daar zaten zijn metgezellen; ook zij waren door den wijn beneveld en lagen meer dan zij zaten in hunne gemakkelijke zetels.

Hij wilde schreeuwen maar zijn tong weigerde dienst, een verstikkend gevoel kwam in zijn keel . . . . wankelend trachtte hij de deur te be-

reiken, maar vóór hij halverwege was, stortte hij voor zijn stoel neer en bleef liggen.

Zijn oogen sloten zich; hij was bewusteloos.

Bijna onmiddellijk daarop werd de deur van het kleedvertrek weer geopend; de doffe val van het zware lichaam van Böcher had Lord Brigham gewaarschuwd, dat zijn toeleg gelukt was.

Hij had zich weer verkleed en was als altijd de volmaakte gentleman. Met een critischen blik overzag hij den toestand.

Hij rangschikte de wanorde in de kamer en plaatste het zware lichaam van den commissaris met eenige moeite in een gemakkelijken stoel. Daar bleef Böcher kalm verder slapen.

Vervolgens bleef Lord Brigham staan voor de lichamen van Graaf Steineck en burggraaf von Hennequin. Medelijdend haalde hij de schouders op.

— A-me nietsnutters, mompelde hij als voor zich heen. Zij weten waarschijnlijk niet eens van het bestaan van inrichtingen van openbare liefdadigheid af. Daar hebben zij in hun armzalig leventje, dat met niets dan beuzelingen gevuld is, geen tijd voor. Het is hun eigenlijk niet kwalijk te nemen. Maar nu ik de gelegenheid heb, zal ik die toch maar waarnemen.

Hij onderzocht de zakken van de edellieden en haalde het allereerst hun portefeuille te voorschijn. Hij woog deze voorwerpen op zijn hand en knikte tevreden. Vervolgens nam hij hun gouden horloges, waarvan vooral dat van Von Steineck een kostbaar exemplaar was met diamanten en robijnen versierd. Toen volgden hun ringen en ten slotte eenige waardevolle kostbaarheden, als een gouden tandenstoker, een gouden vulpen en een tijgerklauw bezet met kleine diamanten, die aan den ketting van Von Hennequin hing.

Toen Lord Brigham alles in zijn hand had, woog hij het op het gevoel en zei:

— Nu, dat zal met elkaar wel een paar duizend pond sterling zijn. Mijn moeite is toch niet te vergeefs geweest.

Hij stak alles in zijn zakken en wilde heengaan. Maar hij bedacht zich en legde nog even hoed en wandelstok weg. Hij ging aan zijn bureau zitten en schreef een kort briefje, dat hij in een enveloppe sloot, deze zegelde en in zijn zak stak.

Toen haalde hij zijn koffers, zette die op de gang, sloot de kamerdeur achter hem dicht, riep een kruier, dien hij bevel gaf zijn koffers naar het station te brengen en begaf zich zelf ook daarheen in een huurauto.

Het was eenige uren later, dat Henry Stern

in een automobiel in volle vaart kwam aanrennen.

Nog vóór de auto geheel en al stil stond, was hij er reeds uitgesprongen en stormde hij de trappen op van het huis, dat Lord Brigham tot woning had gediend. Alles trof hij in de volmaaktste orde aan, maar de deuren waren alle gesloten.

Stern was tot alles voorbereid en had binnen enkele minuten het slot van de gangdeur met een looper geopend.

Zonder zich te bedenken snelde hij naar de ontvangstzaal van den lord en was daar juist getuige van de eerste teekenen, welke er op wezen, dat de ingeslapenen gingen ontwaken.

Aanvankelijk waren hunne gedachten nog te beneveld, maar naarmate de tijd verstreek, kwam hun herinneringsvermogen terug.

Böcher was de eerste, die weer klaar wakker werd. Hij behoefde niet te vragen wat er geschied was. Hij keek zijn vriend Stern even in de oogen en sloeg toen zijn blikken neer. Hij schaamde zich.

— Wie had ook kunnen denken, dat die fijne heer, die gentleman, dat lid van den ouden Engelschen adel, zoo'n fielt zou zijn? fluisterde hij woest.

— Fielt?... Fielt?... Wien spreekt daar van fielt, vroeg Von Steineck, die nu ook klaar wakker was geworden. Wie bedoelt gij daarmede?

— Wel wien anders dan dien mooien Lord Brigham, ik laat me hangen als die vent geen beroepsmisdadiger is en....

— Ik verbied u om op dezen toon van een onzer geachte medeleden te spreken, zei Von Steineck, terwijl hij Böcher en Stern met een boozen blik aanzag. Al zouden nu ook alle teekenen tegen hem zijn, dan nog moogt ge hem niet beschuldigen vóór de bewijzen voorhanden zijn.

— Maar mijn waarde graaf, zei Stern, terwijl hij een glimlach om de onnoozelheid van den man niet kon onderdrukken, maar m'n waarde graaf, hij heeft u en uw metgezel en ook den commissaris wijn te drinken gegeven, waarin een slaapmiddel was gemengd en ge hebt u allen als een paar schooljongens laten beetnemen. Wilt ge dat nu nog niet inzien?

— Ik herhaal, zei Von Steineck, dat ge zoo iets pas moogt zeggen, als de overtuigende bewijzen in handen zijn. En eerder niet.

— Ik beaam volkomen wat mijn waarde heer graaf Steineck zegt, voegde Von Hennequin er nu ook aan toe, terwijl hij vergeefsche pogingen deed om overeind te komen.

Bij deze pogingen steunde hij met zijn handen op de armleuningen van zijn stoel en keek daarbij

onwillekeurig naar zijn weeke, witte vingers, waaraan geen enkele ring meer schitterde.

Zonder zich verder te verroeren bleef hij zoo enkele seconden zitten. Toen greep hij met een snelle beweging naar zijn binnenzak, waar altijd zijn portefeuille zat.

Von Steineck, die deze beweging niet ontgaan was, scheen nu ook een licht op te gaan. Ook hij bracht zijn hand naar zijn binnenzak.

Beiden haalden haar ledig terug en keken elkander aan.

Toen kwamen zij los. Onmiddellijk begrepen zij, dat Lord Brigham hen bij den neus had gehad en het was een oogenblik een razen en tieren van belang. Böcher en Stern verwonderden zich er over, dat die zwakke mannetjes nog over zooveel uithoudingsvermogen beschikten om een kwartier lang, zonder onderbreking te vloeken en te schelden.

— Maar ik wil wel eens zien of ik mijn kostbaarheden en mijn geld niet terug kan krijgen, riep Von Steineck ten slotte. Ik ga direct naar de politie. Er moet direct geseind worden naar alle streken van de aarde. Zoo'n aartsschelm mag niet ontsnappen en als de Duitsche politie daartoe niet in staat is, ga ik naar Scotland Yard en zal de hulp van den Engelschen recherche-dienst inroepen, ik wil wel eens zien....

Zoo raasde Von Steineck nog geruimen tijd door, daar het Stern en Böcher pas gelukte de beide edellieden tot bedaren te brengen, toen zij bij gebrek aan adem wel moesten zwijgen en uitgeput in een stoel vielen.

— Als de heeren nu eens even naar mij willen luisteren, zei Stern op zakelijken toon, dan zal ik vertellen waarom ik de meening ben toegedaan, dat al onze pogingen om dezen dief te vangen wel op niets zullen uitloopen. Natuurlijk is reeds alles gedaan wat gedaan kon worden om hem te achterhalen, maar wij hebben hier te doen met iemand, waarvan de wereldannalen nog zullen spreken, wanneer wij al lang dood en begraven en vergeten zullen zijn. Luister, dit briefje werd mij een uur geleden bezorgd:

Stern haalde een vel kwarto papier uit zijn binnenzak, vouwde het open en begon te lezen:

Mijn waarde heer Stern,

Laat ik beginnen met u te zeggen, dat ik heel veel achting en waardeering heb voor uw talenten als detective, maar tegen mij kunt ge toch niet op. Ik laat u dit briefje brengen, als ik al lang het tooneel van mijn werkzaamheden heb verlaten. U kunt direct naar mij laten zoeken, maar ge kunt het veel beter laten, want het zal u niets baten. Er zijn knapperen dan u nimmer in geslaagd, maar wilt ge het probeeren, ga uw gang.

Om u een en ander een weinig beter te laten begrijpen, wil ik verder gaan dan ik ooit met iemand gegaan ben en u vertellen dat ik niemand anders ben dan Lord Edward Lister, alias John Raffles.

Bankier von Hartstein heb ik er reeds eenigen tijd geleden van in kennis gesteld, maar hij schijnt het u niet te hebben verteld.

Het diamanten collier van mevrouw is in mijn bezit, maar zal er niet lang in blijven. Ook de kostbaarheden van de heeren Von Steineck en Von Hennequin zullen denzelfden weg gaan. Lord Lister steelt niet om zich te verrijken. Hij neemt af van dengene die te veel heeft, om te geven aan dengene die te weinig heeft.

De heeren, van wien ik het een en ander heb moeten afnemen, hebben misschien nimmer nagedacht over het feit, dat ook zij plichten hebben jegens de maatschappij. Ik heb hen daaraan even herinnerd.

Wat mijn persoon betreft, die is onvindbaar. Zooals ik al heb gezegd, kunt ge gerust naar mij laten zoeken, maar nimmer zult ge Lord Lister vangen. Hij is en blijft de Groote Onbekende, maar ook, en ik verzoek u dat altijd te bedenken, als ge later nog eens van mij moogt hooren, maar

ook de Gentleman, die nimmer iemand leed zal berokkenen, die altijd de armen en deugdzamen zal beschermen en die thans ook, al is dat slechts aan één persoon bekend, zijn persoonlijke gevoelens heeft achtergesteld om de eer te redden van haar, die hij hoog acht en.... lief heeft tot zijn laatsten ademtucht.

Gaat en verkondigt dit de wereld en.... tot ziens op een ander terrein, waar onze wederzijdsche belangen ons misschien nog eens met elkaar in aanraking zullen brengen.

Gaat nu naar mijn woning en ge zult daar uwe vrienden vinden, die zonder het te weten van een mijner weermiddelen hebben gebruik gemaakt en er de werking van hebben ondervonden. Gaat en bevrijd ze, want ik heb de deur achter hen gesloten. Ze zullen verlangen naar hun werkzaamheden terug te keeren.

Ik wensch u een goede gezondheid en succes in uw werk, want ook mij is niets liever dan dat de ware boosdoeners en misdadigers worden gestraft.

Met ware hoogachting,

John Raffles alias Lord Edward Lister.

De volgende aflevering (No. 519) bevat:

DE DUBBELGANGER.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.